

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

12. ČÍSLO / XIII. ROČNÍK

8 Kč (11 Sk)

20. BŘEZNA 2005

Z obsahu:

Strážce Božích tajemství

Z apoštolského listu
papeže Jana Pavla II.

Redemptoris Custos

- strana 2 -

Terezie de los Andes

(1900-1920)

- strana 4 -

Svědectví trpícího papeže má velký význam

Rozhovor Radia Vatikán
s kardinálem

Josefem Ratzingerem

- strana 6 -

Od ran k divům

Eucharistie v životě
společenství

Stabat Mater na Ukrajině

- strana 7 -

Ponížení a povýšení

Ježíše Krista při vjezdu
do Jeruzaléma

- strana 8 -

Církev vtěleného Slova

Co řekl Ježíš ctihodné
Conchitě Armidě

- strana 9 -

Drahocenná Krev, cena našeho vykoupení

- strana 10 -

Já jsem (12)

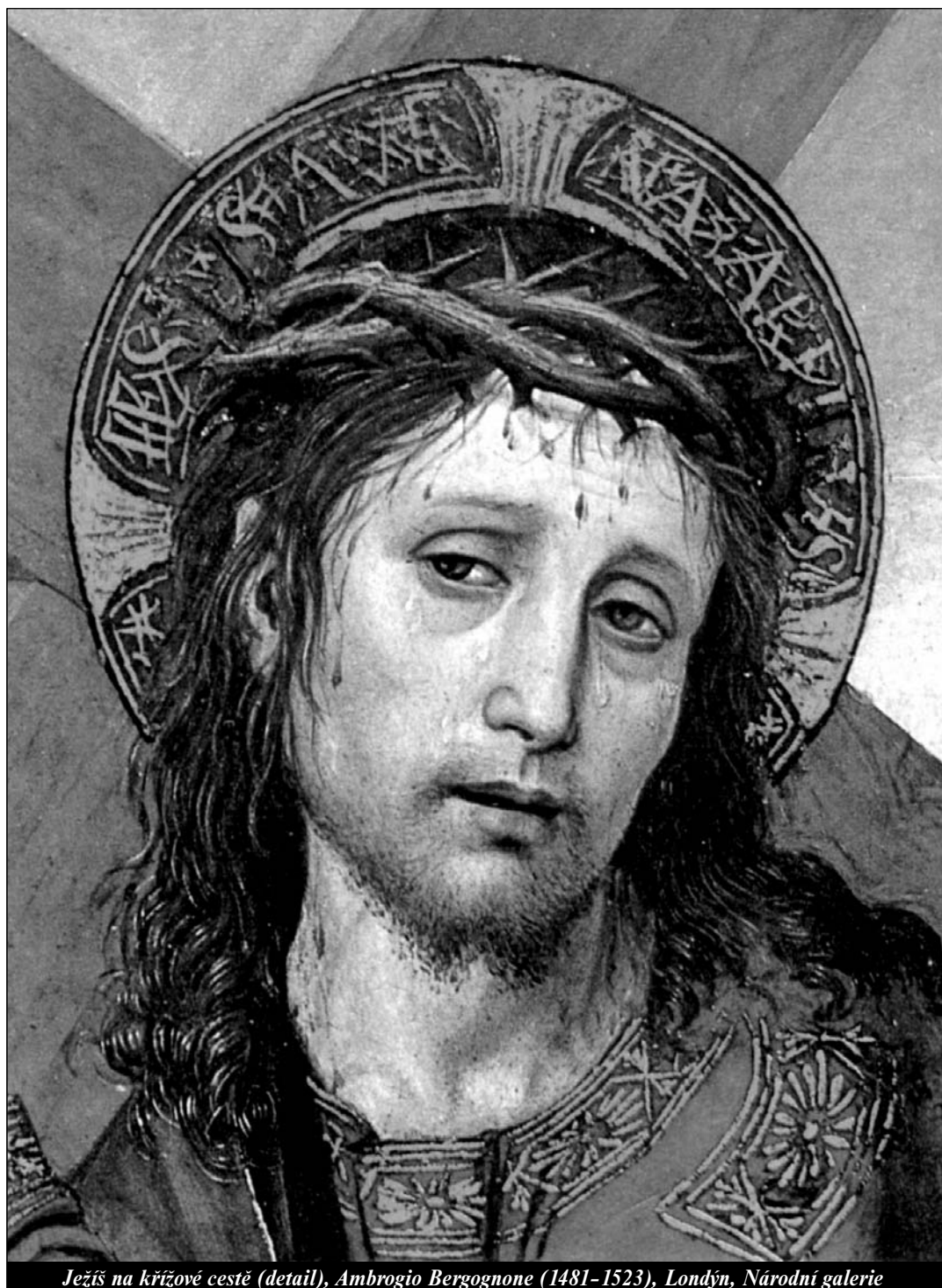
Eucharistické meditace
ctih. Conchity Armidy

- strana 13 -

Výzvy fatimského poselství (1)

Nová četba na pokračování

- strana 14 -

Ježíš na křížové cestě (detail), Ambrogio Bergognone (1481-1523), Londýn, Národní galerie

EDITORIAL

V našem kalendáři se každoročně opakuje celá řada svátečních dnů, které jsou ustanoveny jako památka významných událostí nebo vykonaných činů, kterých si společnost obzvláště váží, protože je pokládá za rozhodující přínos, který by ani v budoucnu neměl být zapomenut. Žádná z takto připomínaných událostí, ať je to založení státu, vítězné ukončení války či znovunabytí samostatnosti, není srovnatelná s největší událostí světových dějin, a tou je vítězství nad hříchem a smrtí, které pro celé lidstvo vydobyl Boží Syn svou smrtí a svým zmrtvýchvstáním, které se proto oprávněně slaví po celém světě všude tam, kamkoliv jen o něm dolehla zpráva, a to nikoliv z lidského rozhodnutí, ale z ustavení samotného Boha.

Tuto vrcholnou událost si však také na rozdíl od všech jiných památných výročí nepřipomínáme jako něco dávno minulého, co kdysi zažili naši prapředkové, ale prožíváme ji jako živou, zcela **současnou skutečnost**, která se týká **osobně a bezprostředně** jednoho každého. Její protagonistu není nějakým dávným hrdinou, ale živý a přítomný očekává každého, aby se s ním setkal **tváří v tvář** právě v oné jedinečné velikonoční události.

K čemu mě to zve ve Svatém týdnu? Ježíš, který je mi bližší, než jsem sám sobě, takže označení jako nejlepší přítel nebo bratr jsou jen nedostatečné náznaky opravdové skutečnosti, mě zve, abych se spolu s ním osobně a bezprostředně účastnil jeho poslední večeře, jeho soudního procesu a následné nejkřutější exekuce, a to s tím vědomím, že to všechno utrpení postoupil **místo mne**. Je to pro nás velké tajemství, ale je tomu tak, že Ježíš umírá za všechny, ale nikoliv globálně, ale za jednoho každého zcela osobně, přímo a **jmenovitě**. Mohu si být jist, že se s nikým o jeho krev ani o jeho muka nedělím. Nepodstoupil by o nic méně, kdybych byl tím jediným, koho chce zachránit a přivést k Otci.

Pokračování na str. 12

Strážce Božích tajemství

Z apoštolského listu papeže Jana Pavla II.

Redemptoris Custos

Povolán k ochraně Vykupitele, *učinil Josef, co mu anděl řekl, a přijal svou ženu k sobě* (Mt 1,24).

S odvoláním na evangelium vyzvedli již Otcové prvních staletí, že tak, jak se svatý Josef láskyplně staral o Marii a věnoval se pln radosti a horlivosti výchově Ježíše Krista, stará se o jeho mystické tělo Církev, jejímž je Panna Maria předobrazem.

K stému výročí zveřejnění encykliky *Quamquam pluries* papeže Lva XIII. a ve stopách staletí staré úcty k sv. Josefu chtěl bych vám, milí bratři a sestry, nabídnout k zamyšlení několik myšlenek a úvah o muži, kterému Bůh svěřil do ochrany svůj drahocenný poklad. Vykonávám tuto pastorační povinnost s radostí, aby ve všech rostla úcta k tomuto ochránci celé Církve a láska k Vykupiteli, kterému tak příkladně sloužil.

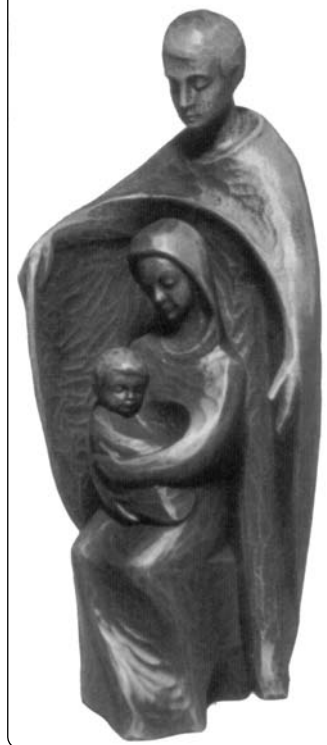
Tak bude celý křesťanský lid sv. Josefa nejen vzývat a s důvěrou prosit o ochranu a pomoc, ale bude mít také stále před očima jeho pokorný a vyzrálý způsob služby a jeho „spolupůsobení“ na díle spásy.

Myslím totiž, že nové zamyšlení nad účastí Mariina manžela na božských tajemstvích pomůže Církvi, která je spolu s lidstvem na cestě k budoucnosti, stále více objevovat svou vlastní identitu v rámci plánu vykopení, *který má svůj základ v tajemství vtělení*.

Právě na tomto tajemství Josef z Nazareta „měl podíl“ jako žádný jiný lidský tvor s výjimkou Panny Marie, Matky vtěleného Slova. Měl spolu s ní na něm podíl, protože byl vtažen do skutečného dění spásy a stal se strážcem téže lásky, skrze jejíž moc nás věčný „Otec předurčil, abychom se stali jeho syny skrze Ježíše Krista“ (Ef 1,5).

Když se Maria krátce po zvěstování odebrala do domu Zachariáše, aby navštívila svou příbuznou, uslyšela při pozdravní slova, která Alžběta vyslovila, *naplněná Duchem Svatým* (srov. Lk 1,41). Kromě slov, která se vážou k pozdravu anděla při zvěstování, řekla Alžběta: *Blahoslavená jsi, která jsi uvěřila, že se ti splní to, co ti bylo řečeno od Pána* (Lk 1,45). Tato slova byla vedoucí myšlenkou encykliky *Redemptoris Mater*, kterou jsem chtěl prohloubit nauku II. vatikánského koncilu, který říká: „Blahoslavená Panna se ubírala cestou víry a své spojení se Synem udržovala věrně až ke kříži“ a předešla tak všechny, kteří následují Krista na základě víry.

Na počátku této cesty se víra Mariina spojila s vírou Josefovou. Když řekla Alžběta o Matce Vykupitele: *Blahoslavená jsi, která jsi uvěřila*, pak můžeme toto blahoslavenství svým způsobem vztahovat i na Josefa, protože i on odpověděl kladně na Boží slovo, které mu bylo sděleno v onen rozhodující okamžik. Abychom byli přesní: Josef neodpověděl na andělovo zvěstování tak jak Maria, nýbrž *učinil*, jako mu Pán přikázal, a vzal Ma-

rii k sobě. *To, co učinil, je nejryzejší „poslušnost víry“* (srov. Řím 1,5; 16,26; 2 Kor 10,5–6).

Můžeme říci, že *to, co Josef učinil*, spojuje ho zcela zvláštním způsobem s vírou Mariinou: *On přijal jako od Boha přicházející pravdu to, co ona již při zvěstování přijala*. Koncil učí: „Zjevujícímu Bohu je třeba osvědčit poslušnost víry.“ Člověk odpovídá Bohu tím, že se „zjevujícímu Bohu plně poddává se svým rozumem a vůlí a plně souhlasí s jeho zjevením“. Výše citovaná věta, která se týká samotné podstaty víry, platí v plném rozsahu na Josefa z Nazareta.

ZÁJEM O PAPEŽE V ČÍNĚ

Zatímco katolíci se modlí za uzdravení papeže, stále více lidí v Číně chce vědět, kdo to vlastně je. Ptají se na něho především mladí Číňané a žádají katolické vrstevníky o informace. O zdravotním stavu papeže informují největší čínské zpravodajské agentury a tyto zprávy jsou dostupné na internetových stránkách. Papež i jako pacient hlásá víru, i když jiným způsobem.

* * *

Kolínský arcibiskup kardinál Joachim Meisner navštívil 2. března Jana Pavla II. Stalo se tak na pozvání papeže, který chtěl být informován o průběhu příprav Světového dne mládeže v srpnu t. r. Kardinál řekl Svatému otci: „Svatý otče, jsme přesvědčeni, že budete u toho. Nepotřebujeme, abyste k nám promlouval, ale potřebujeme Vaši přítomnost, Vaši osobnost, Vaše životní svědectví, které právě v nemoci mluví velmi hlasi- tými slovy. A proto jste pro nás v Kolíně nepostradatelný.“

Kath-net

Láskou odsouzený

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Smutná je má duše až k smrti

Touto nedělí vstupuješ do největšího týdne světových dějin. Můžeš být svědkem jediné události, o které je možno v plném slova smyslu říct, že je světodějná, neboť se tu skutečně bude jednat o osud celého světa a celého lidstva. Chceš-li se připravit k spoluúčasti na tomto dramatu, můžeš tak učinit nejlépe, když poprosíš svého Pána, aby tě připojil k těm vyvoleným, kterým dal příležitost být mu společníky při jeho vstupní modlitbě k jeho velekněžské liturgii, při níž bude sám obětujícím i obětí.

Pán opustil síň večeřadla a vyšel se svými ven do tmy, která těžce dopadá i na Pána, z jehož rukou vzešel svět a světlo. Začíná noc temných sil a zrady. Z jeho dvanáctičlenné družiny, kterou si s takovou láskou vyvolil a vychovával, již jeden odstoupil, *aby ho zradil*. Nebude to trvat dlouho, a uteče i zbytek. *Vy všichni ode mne této noci odpadnete*. Pánův vševidoucí zrak však vidí dál než k zítřejšímu ránu. Kolik takových nocí ještě prožije uprostřed těch, které si sám vyvolil! Cítíš se dotčen jeho smutným proroctvím? Můžeš si být jist, že se vyplní s tím větší jistotou, čím více se ti zdá, že už si můžeš být jist sám sebou. Dobře to uvaž, než promluvíš. Chceš říct s Petrem: *Kdyby všichni odpadli, já nikdy ne!?* Takové sebevědomí Ježíše nejenže nemůže potěšit, ale ještě více ho zarmoutí. Ve chvíli zkoušky se spíše sluší vroucně prosit o milost pokory a vytrvalosti, protože se brzy všichni spolu s Petrem přesvědčí, že jejich sebevědomí a sebejistota nevydrží nakonec ani do příštího kuropění.

Družina došla k bráně Getseman. Na tomto místě, již mnohokrát posvěceném jeho modlitbou, bude pokračovat ve velekněžské modlitbě, kterou začal již v horní místnosti po památné večeři. Tam se modlil jako Obětník. Nyní se bude modlit jako Oběť. Tělesná muka, kterých budeš zítra svědkem, jsou ve skutečnosti jen vnějším odleskem nevýslovně těžšího duchovního Ježíšova utrpení, které začne už nyní a které se ani nedá pospat lidskými slovy.

Je mu pojednou odepřeno to, čemu se v nekonečné míře těší od věčnosti: Otcova láska. Tuto nekonečnou bolest Synova milujícího Srdce si můžeš představit jen tak nedostatečně, jak málo si umíš představit dosavadní Otcovu lásku. Ale tu jde o víc

než o odepření Otcovy náruče. Zde dochází k zavržení. Syn věčného Otce tu sám na sebe bere v nekonečné míře onu nepředstavitelnou hrůzu, která čeká na všechny odsouzené.

Ten, který se nám chtěl stát podobným ve všem kromě hříchu, přijímá i podobnost ve stavu odsouzení. Až bude jednou jako Soudce vykazovat do věčného ohně kozly po levici, nemůže tak učinit bez vzpomínky na toto své vlastní zavržení. Jak lehce je možno prodat Boží lásku za třicet stříbrných! Jak těžké je tuto lásku vykoupit zpět! *Otče, je-li možné, ať mě tento kalich mine!* Ale na toto volání odpoví Otec až v neděli ráno. Kdo potěší Pána v této kruté situaci?

Přišel k učedníkům a zastihl je, jak spí. Hle, co Pán očekává od těch, které si mezi všemi vyvolil: *Nemohli jste jednu hodinu bdít se mnou?* Je to tak mnoho, o co jsem vás prosil? Chápeš, co jsi svou ospalostí promeškal? Mohl jsi potěšit Dárce světla a všech radostí! Modli se, abys nemarnil takové příležitosti. *Duch je odhodlán, ale tělo je slabé.*

Chce-li tě Pán mít nablízku, zapomeň na sebe a na svou únavu. Snaž se domyslet, co se to děje v jeho Srdci – v srdci Boha, když tak naléhavě potřebuje člověka, a pros Duha Svatého, aby ti pomáhal naplnit jeho očekávání.

Opuštěn Bohem i lidmi modlí se Ježíš dále: *Obkličuje mě smečka psů, tlupa zlosynů mě svírá. Ty však, Hospodine, nestůj daleko, má silo, pospěš mi na pomoc.*⁽¹⁾ Uprostřed této bezútěšné temnoty zbývá jen jeden záblesk: *Staň se tvá vůle*. Všechno však naznačuje spíše tomu, že se zde děje vůle Zlého. Že by celá ta cesta z Otcova lůna a nabízená oběť byla marná? Nemůže být přece nic lepšího a světějšího než vůle Otce, i když je pro nás zahalena do neproniknutelné temnoty. Odpověď na tuto vůli – ANO však stojí někdy tak tvrdou námahu, že na čele vystoupí krvavý pot. Pros Pána, aby tě naučil rozmlouvat s Otcem i tehdy, když se ti bude zdát, že mlčí, jako by se od tebe odvrátil.

Pán světa vrávorá k místu, kde zanechal své druhy. Na koho to spoléhal?

Ti tři vyvolení jsou dále pohrouženi v dřímotách. Snad je to tak lepší. Ti tři viděli jeho proměnu ve slávu. Kdyby nyní otevřeli oči a viděli jeho proměnu v pokoření, zděsili by se i uprostřed noci vzezření svého Pána. To že je Ten, skrze něhož všechno je stvořeno? Ježíšovo ponižení nezačne, až se ho zmocní jeho nepřátelé a budou ho tupit a týrat. Jeho ponižení, které začalo už jeho vtělením, když se nám stal podobným, vrcholí nyní, když prožívá tuto podobnost ve stavu nejtěž-

Liturgická čtení

Průvod s ratolestmi: Evangelium – Mt 21,1-11

Když se Ježíš a jeho učedníci přiblížili k Jeruzalému a přišli k Betfage u Olivové hory, poslal dva učedníky napřed a řekl jim: „Jděte do té vesnice, která je před vámi, a hned naleznete přivázanou oslici a s ní oslátko. Odvažte je a přiveďte ke mně. A kdyby vám někdo něco namítal, řekněte: „Pán je potřebuje, a hned je pošle nazpátek.““ To se stalo, aby se splnilo, co bylo řečeno ústy proroka: „Řekněte síónské dceři: Hle, tvůj král k tobě přichází, pokorný, sedí na oslu, na oslátku, mláděti soumara.“ Učedníci šli a udělali, jak jim to Ježíš nařídil. Přivedli oslici a oslátko, prostřeli na oslátko své pláště a on se na pláště posadil. Veliké množství lidu pak prostřelo své pláště na cestu, jiní sekali ze stromů ratolesti a stlali je na cestu. Zástupy, které šly před ním i za ním, volaly: „Hosana synu Davidovu! Požehnaný, který přichází ve jménu Páně! Hosana na výsostech!“ Jakmile vjel do Jeruzaléma, vzrušení zachvátilo celé město a lidé se ptali: „Kdo je to?“ Ze zástupu jim odpovídali: „To je ten prorok, Ježíš z galilejského Nazareta.“

Ke mši: 1. čtení – Iz 50,4-7

Pán, Hospodin, mi dal jazyk učedníka, abych uměl znaveného poučovat utěšujícím slovem. Každého rána mi probouzí sluch, abych ho poslouchal, jak je povinnost učedníků. Pán, Hospodin, mi otevřel ucho a já se nezdráhal, necouvl nazpět. Svá záda jsem vydal těm, kteří mě bili, své líce těm, kteří rvali můj vous. Svou tvář jsem neskryl před hanou a slinou. Pán, Hospodin, mi však pomáhá, nebudu tedy potupen. Proto dávám ztvdnout své tváři v křemen a vím, že nebudu zahanben.

2. čtení – Flp 2,6-11

Kristus Ježíš, ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je roven Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jako jeden z lidí. Navenek byl jako každý jiný člověk, ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil a dal mu Jméno nad každé jiné jméno, takže při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí a každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán.

Evangelium – viz Mt 26,14-27,66

šího ze všech pokušení. Ukazuje ti, co dělat v takové zoufalé situaci: pokračuje v modlitbě, kterou sám označil za neúčinnější obranu proti pokušení. Není Petrův spánek v době, kdy je tak naléhavě zapotřebí modlitby, další předzvěsti jeho blížícího se pádu? Zanedbávání modlitby a bdělosti předznamenává nepříznivě vyhlídky, že obtočíš v pokušeních, která jsou nevyhnutelná.

Ježíšova modlitba je vyslyšena. *Nezdráhá se, necouvá nazpět*. Je připraven vydat se těm, kteří ho budou bít a rvát jeho vous. *Vstaňte, pojďme. Přiblížil se ten, který mě zradil.*

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ resp. žalm 22

Terezie de los Andes (1900–1920)

Krátký život Terezie je příběh lásky a štěstí. Terezie se nechala pobláznit tím, který do ní vložil neuhastitelnou žízeň. Kromě deníku a dopisů nám nezanechala žádné spisy ani pojednání, ale její život je odpovědí, kde hledat naplnění touhy po nekonečném štěstí.

Juanita

Juana Fernandez Solarová, tak zní dívčí jméno Terezie de los Andes, se narodila v Santiagu de Chile 13. června 1900.

Je čtvrtá ze sedmi dětí Dona Miguela a Dony Lucie. Říkají jí Juanita, tzn. Janička. Děťství prožívá mezi jiným na statku svého dědečka Eulogia. Ten byl lékařem chilské aristokracie a svými schopnostmi mnoho dosáhl. Juanita se u něho cítí velmi dobře, je tu jako doma.

Doma měli malou kapli, kde se večer shromažďovala celá rodina i služebnictvo k modlitbě růžence. Juanita velice miluje své rodiče: *Nevěděla jsem, jak mám poděkovat Bohu za otce, kterého mi dal. (...) Jak často děkuji Bohu, že mi dal matku, která dbá jen na Boží plány.* Cítí zvláštní pouto zvláště ke svému o dva roky mladšímu bratru Aloisovi. *Je opravdu málo sourozenců, kteří jsou tak spjati, jako my dva.* Alois přemluví svou malou sestru, aby se s ním modlila růžencem, a skutečně to dělají každý den.

Juanita je velmi čilé dítě, které chce vědět všechno o Boží lásce. Stále prosí o vysvětlení Eucharistie, růžence, Panny Marie a ukřižovaného Ježíše... Ale nejvíce zajímá Juanitu nebe; je to pro ni nevyčerpatelné tajemství: *Ježíš a Panna Maria jsou tam, i babička a všichni dobří lidé...*

Současně se u Juanity projevují i jiné rysy její osobnosti. Malá Janička je netrpělivá, někdy arogantní a nechce poslouchat. Je velice citlivá a hned pláče pro nic za nic. Velice touží po lásce a znovu a znovu se vyptává, jak mohou být řeholníci šťastni, když neudrží žádné vnější vztahy. Zdá se jí nemožné být zanicen pro Boha, kterého nemůžeme vidět ani se ho dotknout.

Maria mě vzala za ruku

Ve věku sedmi let vyrostlo v Juanitě něco nového: velká úcta k Panně Marii. *Vyprávěla jsem jí o všem, co jsem prožila, a ona se mnou mluvila. Cítila jsem její hlas v sobě velice jasně a určitě. Těšila mě a všechno mi řekla, co musím dělat, abych se líbila našemu Pánu. Myslela jsem, že je to zcela normální,*

To, o co jde, je láska k Ježíši. Horoucí touha poznat ho, naučit se, jak se mu připodobnit. Nejlepší cesta k tomu je rozjímavá modlitba.

Z dopisu přítelkyni

a s nikým jsem nemluvila o tom, co mi Panna Maria řekla. Od té doby mě Panna Maria a náš Pán vedli za ruku.

Dne 11. září 1909 jde Juanita k prvnímu svatému přijímání: *Byl to pro mě den bez mráčku... Byl to pro mě rok největších radostí. Poprvé jsem slyšela jeho hlas. Náš Pán se mnou mluvil po svatém přijímání... Myslela jsem, že je to tak u všech, kdo přistupují ke svatému přijímání.*

Ve věku devíti let, když si uvědomovala obtížnost svého charakteru, rozhodla se, že se ne-

Terezie jako malé dítě

mnoho usílá a krok za krokem se stává vlivnou a láskyplnou dívkou.

Opouští rodinu

Juanita je plná života, provozuje sport a miluje přírodu. Její dědeček jí umožnil jízdu na koni a ona se stává odvážnou jezdkyňou. Nadšeně hraje tenis. Především ráda plave. Má velkou vytrvalost, plave dlouho a rychle. Krása stvoření, zvláště moře živí její touhu po nekonečnosti a po věčnosti.

R. 1915 se rodiče rozhodnou, že dají Juanitu do internátu sester Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. To pro ni znamená bolestné rozloučení s teplým rodinným prostředím: *Myslela jsem, že si na to nikdy nezvyknu - žít daleko od rodiny, od svého otce a své matky, které tak velice miluji.*

Ve sklíčenosti hledá pomoc u Boha. Ten jí řekne, že je to jeho vůle, kterou má přijmout: *Boží hlas žádal ode mne více a já mám jít za Ježíšem až na konec světa, když chce.* A Juanita porozumí, že tato změna jí má připravit – *abych si zvykla žít odloučená od rodiny dříve, než vstoupím do Karmelu.*

Čas strávený v internátě je rozhodující pro její lidský a duchovní růst. Vedena jednou sestrou začne psát svůj deník, který obsahuje období od r. 1915 do r. 1919. Roste v sebepoznání především pozorováním života Ježíšova a učí se více a více se otevírat Bohu. *Pochopila jsem, že moje pýcha mě odděluje od Boha. Ode-*

Juana Fernandez Solarová (Terezie de los Andes) - ve svých 18 letech

dneška si umiňuji, že budu pokorná. Bez pokory jsou všechny ostatní ctnosti jen přelud.

Juanita chce být věrná Boží milosti, a tak začíná svůj program: pobožnost ve vnitřní samotě, aby byla zcela blízko Ježíši, a každodenní mše svatá. V sebepřemáhání a oběti se pokouší překonat sama sebe a odstranit všechno, co jí brání vést křesťanský život. Snaží se plnit své úlohy a v klidu přijímat zkoušky, které jí život přináší.

„Ježíš bude můj ženich“

Juanita se cítí stále více a více přitahována Boží láskou a roste v ní touha tuto lásku opěťovat: *Dnes 8. prosince 1915 ve věku 15 let slibuji, že nechci znát jiného ženicha než Pána Ježíše Krista, kterého miluji z celého srdce a kterému chci sloužit až do posledního okamžiku svého života.*

Juanita nepodceňuje manželství, ví o velké plodnosti manželského života a také o obětech, které vyžaduje. Ale manželství není její povolání: *Říkám ti, piše jedné přítelkyni, jen On mě rozněcuje, protože dodnes žádný z mladých mužů, které jsem poznala, se mi nezamlouval; je ve mně něco, co mi brání naplnit mé touhy.*

Volí si toho, který jí poblázní, aniž by přitom odrazovala ty přítelkyně, které se chtějí vdát. Spíše je pobízí, aby se vydaly na lov za snoubencem.

„Budu karmelitkou“

Juanita čte *Dějiny duše* Terezie z Lisieux, spisy Alžběty od Nejsvětější Trojice a díla Terezie z Avily. Zvláště spisy Alžběty z Dijonu nacházejí u ní velký ohlas: *Mnoho z toho, co píše, mě utvrzuje.*

Cítí se povolána na Karmel a své tajemství svěřuje sestře Rebece 15. dubna 1916: *Budu karmelitkou.*

12. srpna 1918 opouští Juanita internát. Až do vstupu na Karmel pracuje doma. Domácí práce je pro ni cennou zkušeností, skrze kterou pochopí, že je možno všude žít podle vůle Boží a že

Sekularizované společnosti, která se k Bohu otáčí zády, představuji s živou radostí tuto mladou Chilanku, která je modelem pro věčné mládí evangelia. Nese jasně známky své existence a říká lidem dneška, že v lásce, v adoraci a službě Bohu je růst, radost a plné uskutečnění člověka. Život svatě Terezie nás zve k něžnému umění: Bůh sám stačí...

K mládeži, která je zaplavena poselstvími a dráždivými podněty erotizované kultury, pro společnost, která dar pravé lásky zaměnila za hédonistické zneužívání toho druhého, která slouží jen vlastnímu uspokojení, promlouvá tato mladá sestra z And o kráse a štěstí, jaké vyzařuje z čistého srdce.

Jan Pavel II. při svatořečení Terezie de los Andes

každá životní forma a každý stav vyžaduje četné oběti: *Nikdy jsem nevěřila, že rodinný život vyžaduje tolik obětí. Tato zkušenost mi pomáhá připravit se na zasvěcený život. Juanitin bratr, ke kterému měla tak důvěrný vztah, se s rozhodnutím sestry těžko smíruje. Napsala mu: V duši je neuhastitelná žízeň po štěstí. Nevím proč, ale ve mně je desetinásobná. Toužím po tom - milovat, ale něco nekořečného a já doufám, že toto bytí, které miluji, se nemění, protože bych nechtěla být mičem vášni nebo okolností života a času. Milovat, ano, ale neměnitelnou Bytost,*

Boha, který mě od věčnosti nekořečně miluje.

Zkouška jejího povolání

Koncem roku 1917 konstatuje Juanita, že se cítí zcela chladná, bez citu, přepadená velkým vnitřním smutkem, opuštěná od Boha a obklopená hustou temnotou: *Zdá se mi, jako by mě Pán chtěl celý tento rok zkoušet, protože jsem mnoho trpěla a neměla jsem člověka, ke kterému bych mohla jít. Prosila jsem Pannu Marii, ale našla jsem žádnou pomoc.*

Proti vši naději a ve stavu velké nejistoty odebere se 11. ledna

1919 na Karmel v Andách. *Můj klášter vyvolává velice chudobný dojem. Nemá ani formu kláštera, protože je to starý ošklivý dům. Tato chudoba mě však hluboce zasáhla a dojala. Tato návštěva ji dává jasnou jistotu o povolání. Poznává, že tak jí Bůh dá opět nalézt pokoj pro svou duši, a Juanita je naplněna velkou radostí.*

„Našla jsem nebe na zemi“

17. května 1919 vstupuje Juanita do Karmelu. Od té doby se jmenuje sestra Terezie od Ježíše. V této nové skutečnosti se cítí sestra Terezie konečně zcela v Bohu, ve svém pramenu štěstí a pokoje: *Konečně jsem našla nebe na zemi... Rozjímám o Nejsvětější Trojici ve své duši jako o nesmírné záplavě světla a ohně... Zde vidím svatou Pannu, anděly a svatě. Vidím také sebe samu, ubohé stvoření, před božským majestátem, a spojuji se ve chvále se všemi, kteří ho chválí v nebi... Našla jsem střed, místo pokoje.*

Dát život

Touha po mučednictví je v Terezii velice silná. Ale rychle objevuje, že vlastní mučednictví je tam, kde žijeme. Je třeba bojovat proti „starému člověku“, ustavičně přemáhat egoismus, přijímat vnitřní a vnější utrpení a naplňovat cíl karmelitky: *Modlit se, ve skrytu se obětovat za hříšníky, kněze a Církev.*

R. 1920 během postní doby oznámí sestra Terezie zpovědníkovi, že do měsíce zemře, a prosí, aby směla rozmnožit skutky pokání za hříchy lidstva. Zpovědník ji vyzve, aby se odevzdala zcela do rukou Božích.

I když je na smrt nemocná, necítí sestra Terezie potřebu oznámit, že má horečku a že je velmi unavená. Nikdo nezpozoruje, že je nemocná, usmívá se, je laskavá a zachovává přísný postní řád jako všechny ostatní sestry.

V náruči Boží

Bez jakéhokoliv ulehčení prožívá Terezie Svatý týden v klášteře, zcela vyčerpaná modlitbou

Terezie de los Andes

Hrob sestry Terezie

a adorací. Na Velký pátek však upozoruje novicmistryně její plnoucí tvář a prosí ji, aby šla na celu. Vysoká horečka s ní lomcuje, lékaři jsou bezmocní. Matka by chtěla svou dceru vzít domů a pečovat o ni. Terezie odmítá a píše matce: *Milá matko! I když nemám to potěšení, abych přišla do hovorny, nemusím Vám vysvětlovat, jak by mě to potěšilo, kdybych Vás mohla spatřit. Naše matka a sestry mě nadměrně zahrnují všemi pozornostmi.*

V noci 4. dubna se dostává těžká krize a může in articulo mortis složit řeholní sliby, i když dosud nedokončila noviciát. Je velice šťastná. V pondělí 5. dubna prosí o poslední pomazání. Ve středu přistoupí naposled ke svatému přijímání. Příští den upadne do deliria. Lékaři potvrzují diagnózu: tyfus.

Terezie prožívá v posledních fázích svého života velkou temnotu, pochybnosti a úzkosti.

Pomalou se jí opět vrací do duše pokoj a z její tváře září jas, Terezie se usmívá. Upírá svůj pohled na kříž a volá: *Můj Ženich!* Pak opakuje: *Můj Ježíši, milosrdenství. Srdce Panny Marie, buď spásou mé duše!*

Terezie upadne do komatu, ze kterého se už neprobere. Umírá 12. dubna v 19 hodin 35 minut velmi pokojně. Je jí 19 let a 9 měsíců. 11 měsíců byla karmelitkou. 3. dubna 1987 Jan Pavel II. při své návštěvě Chile prohlásil Terezie de los Andes blahoslavenou a 21. března 1993 svatou.

Z FeL 103/2003
přeložil -lš-

Svědectví trpícího papeže má velký význam

Rozhovor Radia Vatikan s kardinálem Josefem Ratzingerem

Pane kardinále, papež leží v nemocnici, říká se, že momentálně nemůže mluvit. Jak to máme chápat teologicky? Musí být papež schopen mluvit, aby mohl být papežem?

Řekl bych, že normálně již té ne. Ale v průběhu dlouhé papežské služby mohou nastat fáze, kdy papež sice nemůže mluvit, ale může mít jiný způsob jak vyjádřit rozhodnutí a jak komunikovat, naslouchat a odpovídat. K tomu je mnoho možností. Myslím, že jsme se v posledních letech naučili, že svědectví trpícího papeže má velký význam a je to svým způsobem jedna forma hlásání.

Viděl jsem mnoho dopisů a osobních svědectví, jak se tím trpící lidé cítí povzbuzeni. Napsalo mi Sdružení nemocných

Parkinsonovou chorobou poděkování papeži, že současně rehabilitoval v očích veřejnosti tyto nemocné tím, že má odvalu v takové situaci veřejně vystupovat a činit tak s celým nasazením. On nám v době své cesty utrpení mnoho daroval a řekl mnoho nového. Krátce: je to kus jeho cesty. Papež nám daroval velmi mnoho slov a celé poselství.

Jiné poselství spočívá v tom, že vstupuje do společenství umčeného Ježíše Krista. Ukazuje nám, jak je utrpení plodné, když je snášeno spolu s Pánem a spolu s mnoha trpícími tohoto světa, pro které je viditelné: utrpení má smysl, může být něčím pozitivním. Konec konců myslím, že to je poselství, které vyplývá z celého papežova života a je velmi

důležité v tomto světě, který utrpění odstrkuje nebo chce odstranit, přičemž ho odstranit nelze.

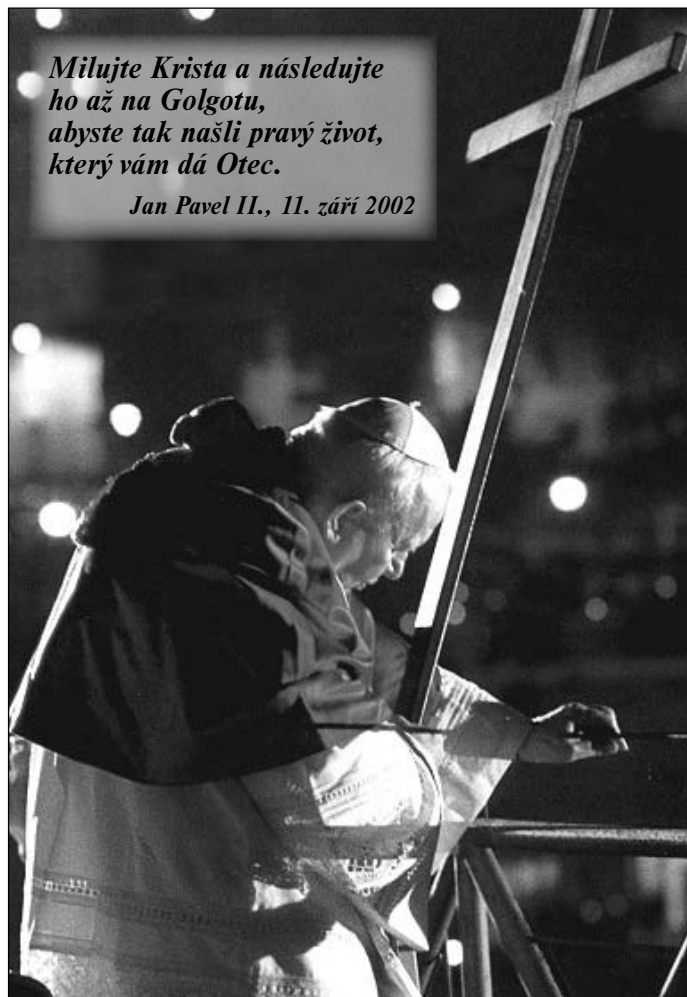
Co ho tak nese, že je schopn, jak říkáte, dokonce sám sebe v tomto utrpení ukázat před druhými?

Myslím, že jsme našli odpověď na to právě v jeho poslední knize, kde říká, že se v souvislosti s atentátem na jedné straně a poselstvím Faustyny Kowalské o Božím milosrdenství na druhé straně naučil, že v Boží slitovnosti získalo utrpení nový pozitivní smysl a je podstatnou formou, jak nás Bůh zachraňuje a vymezuje hranice zlu. Nestaví zlu hranice tak, že by to dělal silou; on je omezuje právě svým milosrdenstvím, tím, že sám nečiní zlo, nýbrž nově přijímá člověka a svět v jeho utrpení. Toto vnitřní přesvědčení, které v něm uzrálo právě po atentátu a pro které mu bylo poselství Faustyny Kowalské o Božím milosrdenství teologickou premisou, je takřka vnitřní pohled, z něhož přitom žije a který v následování trpícího Krista přijímá a dále předává jako znamení důvěry v Boží slitovnost.

Je jeho poselství nyní jiné než předtím? Přivádí ho jeho utrpení blíže k Ježíši Kristu jakožto trpícího, zatímco dříve ho spíše hlásal?

Řekl bych, že nemůžeme posoudit, kdy je někdo blíže Ježíši Kristu. To všechno spolu souvisí: Kristus ve dne učil, v noci se modlil a na konci svého života trpěl a to všechno tvoří cestu Ježíše Krista, skrze kterou nám ukazuje pravou Boží tvář. On měl velký podíl na hlásání, ale byl také mužem modlitby a nyní je zvláštním způsobem trpícím člověkem. Ve všem tom vstupuje stále hlouběji do společenství s Kristem.

-rv-

Milujte Krista a následujte ho až na Golgotu, abyste tak našli pravý život, který vám dá Otec.

Jan Pavel II., 11. září 2002

Od ran k divům

Eucharistie v životě společenství Stabat Mater na Ukrajině

Je to jistě zázrak Ducha Svätého, že z nás ubohých lidí bylo utvořeno toto společenství Stabat Mater Maria – společenství Matky, která stojí pod křížem.

Z velké části to byla naše vlastní potřeba, naše vlastní lidská selhání a vnitřní i vnější nouze, že jsme právě my vyvolali toto společenství k naší vlastní záchraně. Že však toto společenství rostlo a že bylo takto zformováno, za to musíme děkovat milosti Boží a pak mnoha lidem, kteří mají přesně stejné tužby. Nějakým způsobem zasahuje duchovní obsah společenství srdce jednotlivých členů.

Ve společenství Stabat Mater Maria se připojujeme stejně jako učedník Jan se zvláštní náklonností k Panně Marii stojící pod křížem svého Syna Ježíše. S ní jako Matkou rozjímáme o mnoha ranách a prožíváme s ní její nesmírné bolesti.

Do plátna, ve kterém bylo Ježíšovo tělo zabaleno a pohřbeno, se vtisklo množství ran z Ježíšova těla. Toto plátno se nyní přechovává v Turíně. Lékaři napočítali až 2000 těžkých ran způsobených bičováním a ukřižováním, z nichž každá sama o sobě představovala zdroj nesmírného utrpení. Sv. Brigitě Švédské Pán zjevil, že během svého umučení obdržel 5480 ran. Film Umučení Krista Mela Gibsona, který byl loni poprvé předveden, staví nám názorně před oči, co všechno musel Spasitel vytrpět.

Při tomto rozjímání uctíval sv. František z Assisi především ránu na pravé noze a obdržel v hlubokém spojení s Pánem ducha svého poslání a lásky k Bohu a lidem.

Každý, kdo přichází do našeho společenství, přináší si s sebou svá vnitřní zraně-

ní. Člověk od narození a dokonce i před narozením, když jako dítě vyrůstal v lůně matky, může utrpět v každodenním střetu s různými věcmi rozličná vnitřní zranění, která pak v sobě nese a která mohou znovu propuknout, často podvědomě, v nevysvětlitelných reakcích, formách chování a konfliktech.

Naše společenství se učí tato vnitřní zranění uvědoměle odhalovat a pochopit. V sekvenci Stabat Mater se zpívá: *Svatá Matko Krista Pána, dej at každá jeho rána zaryje se v duši mou.* Totéž dělal sv. František v rozjímání o ranách na nohou. A naše společenství zve, abychom své rány spojovali s ranami našeho Pána.

Ze svatostánku, jak říká papež Jan Pavel II., vytékají uzdravující milosti. Společenství vkládá při eucharistické adoraci rány lidstva do zraněného a pro nás otevřeného Srdce Ježíšova. Přicházejí k nám nejdříve trpící, sklíčené a smutné osoby. Přicházíme s nimi před svatostá-

nek a vkládáme všechny jejich slzy a břemena do uzdravujícího Srdce Spasitele. Nic senzačního, a přece se dějí vnitřní zázraky v tomto kontaktu s Ježíšem Kristem. To, čím tyto jedince obdarujeme, o to prosíme každý den:

Zářící oči, novou sílu k přijímání všedního dne v lásce a v pochopení vlastního osudu v božském světle.

Krok za krokem se život z Eucharistie proměňuje v trvalé setkání s Bohem. To se pak dále projevuje ve skutcích lásky, v práci pro každodenní chléb.

V druhé části nese naše společenství název „Dílo lásky“.

Sváma rukama tak neseme Pánovu lásku k lidem. Staráme se o chudé a o ty, kteří potřebují pomoc. Vznikla už různá významná díla sociální pomoci a humanitárních programů. Díla lásky vyžadují odevzdanost a mnoho obětavosti a času, trpělivosti a někdy i nervového napětí, a to se srdečností vlastního úsměvu, který by chtěl Vykupitel skrze nás darovat každému člověku, se slovy přátelství a povzbuzení.

Tato díla lásky a služby lidem nejsou pro společenství ničím jiným než prožívanou Eucharistií. Kristovo Tělo se stalo naším pokrmem a my se svou obětavostí, tělesným a duchovním úsilím stáváme pokrmem pro lidi – to je živá Eucharistie pro tento svět.

Duchovní společenství neznamená, že jsme již dokonalí, ale přes všechny chyby, slabosti a hříšnost se vydáváme na cestu s podporou a ochranou našich bližních. Společenství spojuje svůj vlastní život s životem bližních ve jménu Ježíše Krista, aby Vykupitel byl mezi námi. Tak se snad již nyní vytvoří předtucha Božího království, které nyní a zde ožívá mezi lidmi. Na této cestě se rány mění v zázraky.

Leben 128/2005

Ponížení a povýšení Ježíše Krista při vjezdu do Jeruzaléma

Květnou neděli začíná „Velký“ neboli „Svatý týden“. Je to týden, kterým Církev vstupuje do každoroční slavnosti velikonočních tajemství. Prochází s Ježíšem Kristem jeho cestu utrpením a smrti ke zmrtvýchvstání a k slávě. Obě tyto stránky se zrcadlí v Květné neděli: ponížení i povýšení našeho Pána.

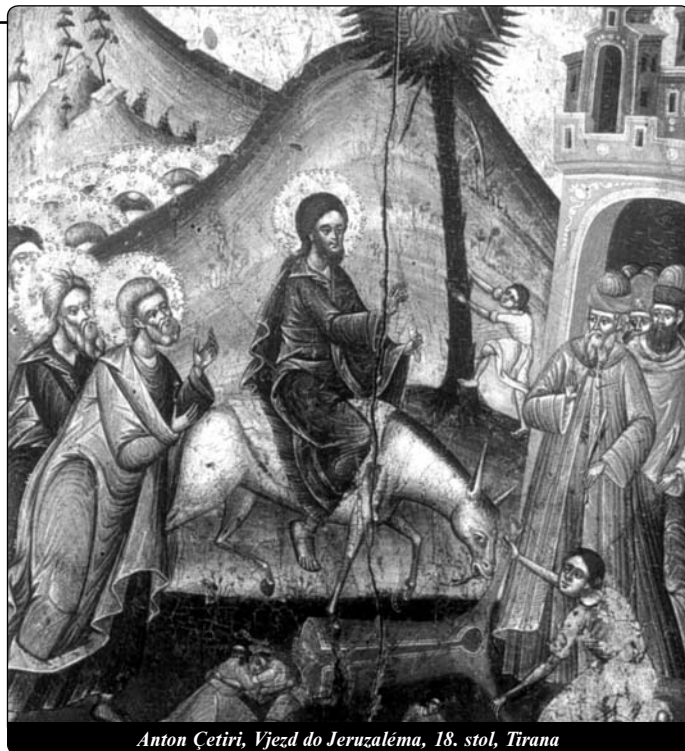
Jako programové shrnutí tohoto tajemství Svatého týdne zaznívá verš ze slavného hymnu o Kristu v Listu Filipánům: *Ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil a dal mu jméno, které je nad každé jiné jméno* (Fil 2,7n). Povýšení skrze ponížení, obojí se projevuje při jeho vjezdu do Jeruzaléma na počátku Svatého týdne.

Král na oslátku – povýšení a pokora

V evangeliu o vjezdu do svatého města posílá Ježíš své učedníky, aby mu přivedli oslátku, na kterém ještě nikdo neseděl (Lk

19,30). Králům příslušelo právo požadovat k jízdě i transportu nákladů zvířata, kterých ještě nikdo nepoužil. Ježíš se tedy zachoval jako král. Král však obvykle přijíždí na skvostném koni. Králi přísluší válečný oř a nikoliv osel, protože od pradávna slouží koně a válečné vozy jako výraz válečné síly a královské nádhery... Osel naopak symbolizuje pokoru a trpělivost. Ježíš však je král pokorný, nikoliv bojovný, který vyvolává hrůzu. Projížděl se tak během celého svého veřejného vystupování. A při svém slavném vjezdu do Jeruzaléma jen ještě více potvrzuje své chování a své hlásání: *Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce* (Mt 11,29).

Když na počátku tohoto Svatého týdne rozjímáme o jeho vjezdu do Jeruzaléma nebo se účastníme průvodu s palmami, musíme být připraveni osvojit si toto jeho chování. „V přítomnosti mého pokorného krále se dávám odvést od vši touhy po mo-

Anton Četiri, Vjezd do Jeruzaléma, 18. stol., Tirana

ci, od osnování plánů, ode vši agrese proti protivníkům a nadřazenosti.“ (J. Bots)

Oslava krále, přijímání i odmítání

Při svém vjezdu do Jeruzaléma přijímá lid Ježíše jako krále. Učedníci a děti prostírají před ním na cestu své pláště jako před velkým panovníkem a *hlasitě chválí Boha za jeho velké činy* (srov. Lk 19,37). Svými divy se Ježíš prokázal jako očekávaný

Mesiáš. Ale nemůžeme opomenout i opačné hlasy, které evangelium zaznamenává. Při vjezdu do Jeruzaléma se opět ukazuje to, co ho provázelo na jeho předchozích cestách. Ne všichni ho oslavují. Někteří farizeové požadují, aby přikázal svým učedníkům umlknout (srov. 19,9). Ježíš je současně jako Mesiáš přijímán i odmítán, přijímán především malými a prostými, odmítán zaslepenými vůdci národa.

Jak to předpověděl již staříký Simeon při představení Ježíše v chrámě (srov. Lk 2,34), bude Pán také znamením, kterému se odporuje. V nastupujícím Svatém týdnu se tento rozpor vyhróčí a vyvrcholí. O Velkém pátku vyústí ve volání *Ukřižuj ho!*, ke kterému se připojí i ti, kteří ho ještě při jeho vjezdu oslavovali. Ježíš Kristus nás vyzývá, abychom k němu zaujali správný postoj. V liturgii Církve o Květné neděli je tento postoj velmi zřetelný. O Květné neděli se Církev připojuje k těm, kteří ho oslavují. Jde o to, abychom při něm stáli i v našem každodenním životě a šli s ním i tehdy, když se nám ukazuje jako zhanobený, potušený, trpící a křížovaný. Ježíšovou cestou může jít jen ten, kdo nepřehlídí jeho ponižení.

Directorum spirituale
Z-sks- 14/2004 přeložil -lš-

Trpět, ale jak?

Trpět musíme, i když nechceme. Jedni trpí jako dobrý lotr, jiní jako ten zlý. Neboť ten první chápe, že může své utrpení učinit plodným: přijal je v duchu pokání, a když se obrátil k ukřižovanému Spasiteli, uslyšel z jeho úst nádherný příslib: *Ještě dnes budeš se mnou v ráji*.

Naproti tomu ten druhý pronášel kletby a rouhání a zemřel ve strašném zoufalství.

Je dvojitý druh trpících: milující a odmítající. Svati trpěli trpělivě, s radostí a vytrvale. My trpíme v hněvu a zlosti, protože nemilujeme. Kdybychom milovali Boha, radovali bychom se, že smíme trpět z lásky k němu, který chtěl pro nás tolik vytrpět.

Říkáte, že je to těžké. Ne, je to sladké, něžné a potěšující, je to štěstí... Jen je třeba v utrpení milovat a trpět v lásce.

Hleďte, moje děti, na cestě kříže je těžký jen první krok. Náš největší kříž je strach z kříže... Nemáme odvahu nést svůj kříž. Jaký je to omyl! Vždyť ať děláme cokoli, kříž nás pevně drží a nemůžeme mu uniknout.

Co tedy můžeme ztratit? Proč nemůžeme své utrpení milovat, když nám otevírá cestu k věčnému životu? Přesto se mnozí od kříže odvracejí a prchají před ním. Čím více však utíkáme, tím více nás kříž pronásleduje, tím více nás drží a tím více nás utlačuje jeho břemeno.

Chápejte dobře, mé děti: ten, kdo jde křížem vstříc pevně a statečně, toho postihne kříž méně často. A když ho postihne, neučiní ho nešťastným. Bere ho na sebe jako milující, nese ho statečně a stává se jedno s naším Pánem. Kříž ho očisťuje a bere z jeho duše náklonnost ke světu. Utrpení mu pomáhá v jeho životě na cestě k věčné blaženosti jako most přes proud řeky.

Sv. Jan Maria Vianney

Pravá láska přijímá všechno, co přichází od Milovaného, ať už je to štěstí nebo neštěstí a dokonce i trest, když má být uložen, protože nachází ve všem stejným způsobem radost a blaženost.

Sv. Jan od Kříže

Církev vtěleného Slova

Zelený čtvrtek a Velký pátek z pohledu Spasitele

Co řekl Ježíš ctihodné Conchitě Armidě

Církev vytryskla z mého Srdce na kříži; odtud se zrodila Církev z mého boku, tak čistá a krásná, jako se Eva zrodila z Adamova boku. Zrodila se, aby byla Matkou všech křesťanů, všech duší, aby je spasila nekonečnými zásluhami uloženými v jejím neposkvrněném lůně.

S křížem vnějším, který mohou všichni vidět, jsem byl obětí Otci příjemnou tím, že jsem prolil svou Krev, ale byl to především vnitřní kříž, kterým se uskutečnilo vykoupění. Miloval jsem Otce a chtěl jsem ho oslat tím, že splatím dluh za hříšné lidstvo. Miloval jsem lidi nekonečnou láskou a chtěl jsem je učinit šťastnými a spasit je.

Z lásky, jediné z lásky zůstávám na oltářích, protože vznešená žízeň stravuje vtělené Slovo, které se raduje ze své oběti ve prospěch člověka.

Zůstal jsem zde, abych životem oběti doplnil v jejich duších to, co jim z oběti schází.

Zůstal jsem zde, abych pokračoval v ustavičné oběti usmířování za lidskou nevděčnost.

Zůstal jsem zde, protože jsem čistá oběť sama.

Beze mne by jakékoliv obětování bylo neúčinné, a tím, že zvětčuji svou oběť, i odpuštění se zvětčuje a dává hodnotu obětem člověka, které jsou přinášeny ve spojení s mou obětí.

Zůstal jsem zde, abych přitahoval duše svým příkladem, aby si zamilovaly bolest ve všech podobách.

Zůstal jsem zde pro zalíbení, které vtělené Slovo pociťuje, když je blízko svému tvorů.

Ve mši se zvětčuje přinášení stejné oběti, oběti mne samého na Kalvárii. Není to prodloužení nebo opakování, je to tatáž oběť, i když nekrvavá, ale je to stejné živé ukřižování se stejnou a jedinou láskyplnou Otcovou

vůlí dát svého Syna, svého jediného Syna za spásu světa.

Jsou duše, které byly posvěceny kněžským pomazáním, ale ve světě jsou rovněž kněžské duše, které ačkoliv nemají ani důstojnost ani svěcení kněze, mají kněžské poslání a obětují se Otci ve spojení se mnou a přináší je v oběť samy sebe tak, jak po tom toužím. Tyto duše mi mocně pomáhají na duchovním poli.

Pokud jde o kněze, ti musí být obětmi, přetvořit se v dar sebe samých, obětovat se mému Otci ve spojení se mnou, obětovat se za spásu duší, tak jako to dělám já.

Když jsem vyslovil slova - *To činite na mou památku* - neobracel jsem se pouze ke kněžím. Jistě, jen oni mají moc proměňovat způsoby chleba v mé Tělo a způsoby vína v mou Krev. Ale moc spojit v jedno všechny oběti patří všem křesťanům, ztotožnit se s Obětí oltáře s vírou a skutky, obětovat mne jako Hostii smíření mému věčnému Otci přísluší všem křesťanům, údům jednoho těla.

Nemohu se oddělit od tohoto svatého nebeského pouta, protože pro ně jsem přišel na svět. Mé všeobecné kněžství ne-

ní nic jiného než moje nekonečná láska ke spáse člověka. Otec tak říkajíc nenašel přiměřenější způsob pro spásu světa než kněžství, které utváří tělo Církev a jehož středem a srdcem je sama Trojice: to je důvod, proč se Slovo stalo tělem, zvláště proto, aby bylo knězem a rozlévalo své kněžství do duší.

Z toho vychází duchovní a mystické kněžství: řeholníci a laici ve světě mají účast na mystickém kněžství podle míry svého spojení se mnou.

Na své posvěcené kněze se dívám pohledem plným lásky, který si je vybírá a vine k sobě od věčnosti a přivtěluje si nejen jejich tak milované duše, ale také celé tisíce duší, protože každý kněz je hlavou mnoha jiných duší.

Když jsem přijal lidskou přirozenost, přinesl jsem lásku k člověku. Jelikož jsme měli s člověkem tutéž krev a bratrský svazek spojoval dvě přirozenosti, božskou a lidskou, zbožštil jsem člověka a přivedl ho do styku se Slovem, pozvedl jsem ho nad pozemské věci, aby toužil po nebi.

Ale mezi všemi jsem si vybral některé, kteří měli být moji,

měli být mé „druhé já“, aby pokračovali v poslání, které jsem uskutečňoval na zemi, a přiváděli k Otci to, co od něho odešlo, duše, které ho mají věčně oslavovat.

Kněží jsou moje ruce, moji dělníci, samotné mé Srdce a střed nesčíslných duší. V knězi vidím odlesk svého Otce. Vidím v něm sebe samého a Svatého Ducha. V knězi vidím tajemství: tajemství spojení jeho vnitřního života s Nejsvětější Trojicí. Vidím tajemství vtělení, které kněz zpřítomňuje v každé mši svaté. Vidím ho v Eucharistii, která by se nemohla konat bez jeho přispění. Konečně vidím svátosti a moji milovanou Církev a tisíce duší v ní zrozených pro Boží slávu. Vidím v kněžích sebe samého v každém okamžiku. Ale měl bych se v nich nacházet takový, jaký jsem, nikoliv deformovaný jejich hříchy.

Jsem Hlavou Církev a všichni ti, kteří jsou moji, jsou údy tohoto tajemného Těla a musí pokračovat ve spojení se mnou v usmířování a v oběti do konce věků.

Moje umučení se uzavřelo na Kalvárii..., ale ti, kteří vytvářejí moji Církev, musí dále uskutečňovat umučení v sobě..., obětovat se jako dosti učinění Nejsvětější Trojici za druhé, ve spojení se mnou být obětí s Obětí, ale se stejnou kvalitou oběti.

To je zákon lásky, který řídí mou Církev: vždy láska, usmíření a jednota.

Nepotřebuji nikoho, abych spasil svět, ale všichni křesťané musí trpět ve spojení se mnou, spolupracovat na tomto vykoupění pro Boží slávu i pro své vlastní oslavení.

Všemohoucí věčný Bože, Ty jsi chtěl, aby Tvůj Syn trpěl za spásu všech; učíš, abychom zaníceni Tvou láskou dokázali se Ti nabídnout jako živé oběti. (Liturgie hodin o nešporách, pátek IV. týden)

Večeřadlo

Připravil -lš-

Drahocenná Krev, cena našeho vykoupení

Náša doba, poznamenaná tolika válkami, násilím a krveproléváním, vidí lidskou krev téci přímo v proudech. Mnoho lidí ztratilo svůj život za válek, bombardování a při teroristických útocích. Všude se prolévá krev z nenávisti a násilí.

Ale kdo pomyslí současně na jiné drama, které stojí na dění všemi tragickými událostmi světových dějin: na kříž vztyčený mezi nebem a zemí, na kterém Boží Syn prolévá bez mezí svou výkupnou Krev?

Je to krev prolitá z lásky... z neuznané lásky...

V posledních letech 19. století kolem roku 1887 se našlo jedno docela mladé děvče, které se odvážilo obrátit svůj zrak na to podstatné. Dívka sama vypráví o události, která ji zcela přemohla: „Když jsem jednou v neděli rozjímala nad obrazem Ukřižovaného, velice mě dojala krev, která vytékala z jeho božských rukou; zachvátila mě velká bolest při myšlence, že tato krev tekla na zem, aniž by se někdo snažil ji zachytit, a já jsem se rozhodla, že se postavím u paty kříže, abych božskou vláhu, která zde kanula, zachytávala. Pochopila jsem, že bych ji měla vylévat na duše.“

V katolickém světě se stala tato dívka známou jako Terezie od Dítěte Ježíše. Dostalo se jí mimořádného poznání. Při pohledu na docela obyčejný svatý obrázek pochopila celé tajemství nejsvětější Krve a napsala si do svého deníku: „Cítím hlubokou potřebu přispět k obrácení hříšníků, potřebu tak živou jako nikdy předtím... Krátce řečeno, pocítila jsem, jak láska pronikla do mého srdce.“

Kéž by rozjímání o nejdražší Krvi vyvolalo u nás stejné reakce jako u této světice, probudilo v nás vroucnost. Nastává okamžik, abychom vzbudili úkon víry. Musíme, jak říká apoštol Jan, *pohledět na toho, kterého probodli* (Jan 19,37), a vidět, jak *vytekla krev a voda*, pramen veškeré spásy.

Již na počátku stejného století vyjádřil sv. Kašpar Del Bu-

falo podobnou starost. Vytkl si za svůj úkol po celém světě rozšířit úctu k nejsvětější výkupné Krvi: „Chtěl bych položit svůj život za to, abych rozšířil do celého světa úctu k nejsvětější Krvi... Kéž bych měl tisíc jazyků, abych všechna srdce pohnul myšlenkou na drahocennou Krev Ježíše Krista.“

Římský světec viděl v této hluboké úctě účinný prostředek proti šířící se bezbožnosti a nenahraditelné stimulans, které může duše znovu vrátit do stavu milosti.

To je široký zorný úhel, který nám byl zanechán jako svatá závěť. Abychom na této cestě nezbloudili, chceme se přidř-

žovat Písmu svatého a bohatých mystických zkušeností mystiků a světců.

V drahocenné Krvi je ve skutečnosti pro nás uložen nejdokonalejší a nejživotodárnější projev Boží lásky k nám. Je to „proud milosrdenství“, který musí zaplavit celý svět, aby ho očistil a vrátil mu zpět netušenou krásu.

Kristova Krev v prvních hodinách vtělení

Bůh měl od věčnosti jedinečné přání – poslat svého Syna, aby zajistil spásu lidstva. Adamův hřích podnítil dobrotivou vůli nebeského Otce a Jan uvádí ve svém evangeliu: *Tak Bůh*

miloval svět, že dal svého jedno-rozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný (Jan 3,16). Apoštol Pavel formuloval toto nejvznešenější díkůvzdání: *Veleben bud Bůh a Otec Pána našeho Ježíše Krista. v něm máme vykoupení skrze jeho krev, odpuštění hříchů* (Ef 1,3-7).

Příchod Božího Syna v našem smrtelném těle je plný zaslíbení. Byl poslán, aby nás hříšné zachránil. K tomu musel na sebe přijmout lidské tělo. List k Židům vkládá Kristu do úst jedno místo ze žalmu 39, který ohlašuje záměr vtělení: *Dary a oběti jsi nechtěl, ale připravils mi tělo* (Žid 10,5).

Oběť na Kalvárii musela být připravena, a nyní poznáváme bezprostředně význam Ježíšovy Krve.

V každé lidské existenci je krev životní princip, který ovládá všechny reakce organismu. Božské Slovo přijímá tělo v lůně Panny Marie, své neposkvrněné Matky. Ona mu propůjčuje lidský život, který on učiní našim životem. Dává mu tedy současně krev, která proudí v jeho žilách a živí jeho božsko-lidské konání.

Stojíme před tajemstvím lásky a pravdy, která osvětluje celé dílo vykoupení, jak je náš Zachránce vzal na sebe. Když máme před očima fyzickou skutečnost Ježíšovy Krve, poznáváme ihned hlubokou a skrytou myšlenku, kterou nám odhaluje Písmo svaté: „Pro velkou lásku, jakou nás miloval, poslal svého Syna v těle, které bylo podobné tělu hříšníka.“

Již zde vykonává Krev v životě Vykupitele své dílo. Proudí jeho celým tělem a již osmý den se prolévá dobrovolně při obřadu obřezání podle Mojžíšova zákona. Daleko za hranicemi pouhého gesta, které by bylo jen pozůstatkem Starého zákona, chápeme přesné cílové zaměření všech měsíců a let, které směřují ke Golgotě. Od počátku prolévá Mesiáš tiše svou

Ukřižovaný, karmelitánský klášter v San José, Španělsko

Krev již se zřetelem na mnohem účinnější budoucí očistění. V Ježíši všechno ohlašuje horu Kalvárii s jejím přehojným prolitím Krve. Tricet let skrytého života v nazaretské dílně udržuje božskou Krev v dobrovolné, ale tím nezbytnější skrytosti. Tato Krev, která poznala námahu lidské práce, dávala svěřenému synu Josefovi nezbytnou sílu pro každodenní práci, až se nakonec v tak bohaté míře vylila na kříži.

Nazaret se jeví jako poženaný čas přípravy darů. Dokud Kristus pracuje silou svých rukou, zůstává Krev ve službách božské vůle. Slova a činy, všechno se děje jako oslava Otce, který vidí, jak ze Srdce Syna vystupuje ustavičná chvála. Můžeme proto již od prvního okamžiku božského vtělení volat: „Krví Kristova, Krví vtěleného Božího Slova, zachraň nás!“

Vykoupení skrze prolití nejdražší Krve

V obdivuhodném díle našeho vykoupění není ani stopy po nějaké nesouvislosti. Poznáváme právě naopak, jak božská moudrost řídí i nejmenší události. Při pokušení na poušti je řečeno, že tam byl Ježíš zaveden od Ducha (Lk 4,1). Poslouchá v podstatě vnitřní vnuknutí, která řídí jeho vůli podle Božího zalíbení. Když léčí nemocné, promlouvá k zástupu, všechno se děje podle stejného vnitřního podnětu.

Celý život božského Mistra je vpravdě v plném slova smyslu věnován oslavě Otce a tomu, aby lidstvo bylo uvedeno na cestu bratrství. Krev, která jeho život vyživuje, poslouchá stejný impuls lásky. Je to Krev vtěleného Slova, která se zcela staví do služeb spásonosné vůle: božská Krev, která proudí skrytá v žilách člověka, lidská Krev, která se ochotně spojuje s nečistšími záměry Božího Syna.

Tato Krev je vskutku drahocenná, protože proudí podle obdivuhodných pokynů Ducha Posvětitel.

Tato tajemná skutečnost, tak bohatá na významy, nezůstala skrytá prvním křesťanským spisovatelům. Chápeme nyní lépe myšlenku sv. Pavla z listu k Židům, když hovoří o díle vykoupění. Při úvahách o Kristově oběti neopomine připomenout roli Ducha Svatého, který řídí vše, co se děje pro naši spásu.

Těto pravdě, kterou osvětluje apoštol, je třeba dát plnou váhu. Ukazuje nám nesrovnatelnou cenu prolité Krve Krista, *kteřý skrze věčného Ducha sám sebe přinesl Bohu jako oběť bez poskvrny* (Žid 9,14).

V těchto několika slovech nacházíme obsaženo celé tajemství vykoupění. Krev prolitá na kříži se zde objevuje v plném světle jakožto Krev, která je schopná očistit hříšníky tím, že smývá jejich provinění a obnovuje synovský vztah k Bohu jakožto Otcí.

Skrze tuto tak hojně a jednou provždy prolitou Krev je dokonale uskutečněna výkupná cena za celé lidstvo. Na místo zkázonosné a ničivé činnosti ďábla vstupuje dokonalé vykoupění odpouštějící lásky. Svátý Pavel to zdůrazňuje znovu a znovu až do konce svého života podle obdivuhodné formulace v lis-

tu Kolosanům: *Usmíří se sebou všechno tvorstvo tím, že jeho kreví prolitou na kříži zjedná pokoj* (Kol 1,20).

Opravdu neexistuje žádné účinné vykoupění bez Krve prolité v božské oběti. Krev prolitá na kříži jasně vyjadřuje záměry Vykupitele, který dává v oběť svůj život, vydává svědectví o horoucí lásce, která plane v probodeném Srdci, a zjevuje, že jsme milováni až do krajnosti (srov. Jan 13,1).

Svátý Pavel ustavičně obrací pohled k ukřižovanému Kristu (1 Kor 2,2) a stále znovu vyjadřuje Kristovu oběť skrze nekonečnou prolití Krve: *Napodobujte Boha jako jeho milované děti a žijte v lásce, jako i Kristus miloval nás a vydal sám sebe jako dar v oběť, vůni Bohu velmi příjemnou* (Ef 5,1).

Jako ozvěnu Pavlova poselství je možno chápat zkušenosti mystiků. Ony duše, které pily z pramenů živé vody, vnímají tytéž pravdy. Jejich srdce hoří jistotou a nejsou schopni to, co přijali v extatickém rozhovoru, podržet sami pro sebe. Tak nám karmelitka Marie Magdalena de Pazzi sděluje rozhovor, který měla s Otcem o blahodárném působení Ježíšova

utrpení: „Skrze toto nesmírné ponížení přivádí mě můj Syn současně k tomu, abych zmírnil svou spravedlnost, která se nyní proměňuje v mírnost díky dostiučinění, které podává toto zmučené nevinné a zcela čisté tělo prolitím krve na smír za hříchy.“

Nejdražší Krev stékající z kříže způsobuje, že se světu zjevuje svatost Milosrdenství.

Drahocenná Krev jako pramen posvěcení

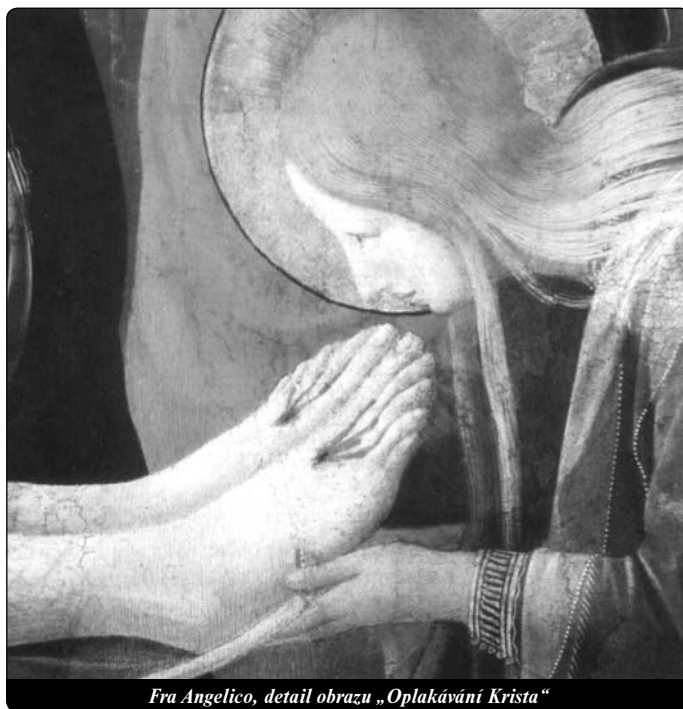
Jak velice jsme na tomto světě otroky pýchy! Říkají nám to svaté knihy, které staví lidem před oči jejich cestu propadlou bludu a především žádostivosti. Kristus přišel na svět a oblékl na sebe naše tělo. *Bůh s ním, který byl bez hříchu, jednal kvůli nám jako s největším hříšníkem, abychom byli skrze něho spravedliví u Boha* (Kor 5,21).

Ježíš vychází v tomto pojetí vstříc naší bídě. V každém nemocném, v každém posedlém, kterého objeví, vidí nouzi celého lidstva, jehož spásu hledá. Při setkání s takovou porušeností jeho Srdce zvolá: *Líto je mi zástupů* (Mt 8,1).

S vědomím svého vykupitelského poslání vydává se za dobřého Pastýře, kterého předpověděli proroci. Jeho pohled prohlédne ihned tajemství každé duše a postřehne její duchovní utrpení. Pro něho jsou jako *ovce bez pastýře, vyčerpané a ztracené* (srov. Mt 9,35). Dobrovolně se staví do čela tohoto zbloudilého stáda. Zavazuje se, že je znovu přivede k životu: *Dávám život za své ovce, musím je přivést...* (rov. Jan 10,11-16).

A ihned se otevírá cesta spásy pro lidstvo. Je to cesta prožívaného utrpení, které bere dobrovolně na sebe: *Nikdo mi můj život nemůže vzít, dávám ho sám od sebe...* (srov. Jan 10,18).

Nikdy žádný dar nevyjádřil více, než prolití božské Krve. Na kříži nachází toto prolití své nejvyšší naplnění, ale vystupuje již ve smrtelné úzkosti

Fra Angelico, detail obrazu „Oplakávání Krista“

Obětuje se celý a nerozděleně za jednoho každého.

Co vlastně podstoupil? To je druhé velké tajemství. Nesmírné vnější fyzické utrpení je jen matným vnějším odrazem nekonečného neviditelného vnitřního utrpení, které prožívá jako stav **zavrzení**, tedy skutečného pekla. Všechno to, co podstoupil, a to je třetí velké tajemství, učinil z jediného důvodu: z **poslušnosti** k Otci, jakou si ani nedokážeme představit. V této poslušnosti, v naprosté odevzdanosti a podřízenosti bez výhrad nachází **dokonalé zalíbení**, že může vyhovět Otci, kterého miluje, ačkoliv prožívá nevýslovný stav svého úplného zavržení.

Všechno to nelidské trýznění Ježíše Krista, které nám částečně přiblížilo poslední filmové ztvárnění Kristova umučení, však nemůžeme chápat tak, jako by to pro svého Syna připravil sám Otec. Ježíš se vydal poslušně do rukou hříšníků a to, co s ním učinili, je jejich dílo a jejich vynález, v němž demonstrierují názorně propastnou hloubku zla, do které člověka přivedl hřích. Vidíme zde, jak daleko se vzdálil od podoby, ke které byl stvořen, a jak velice se naopak ztotožnil se zlobou Božího a svého Nepřítele. Úděsná hrůza hříchu spočívá v tom, že ani ten, kdo se ho dopouští s plným vědomím, není schopen zhodnotit a domyslet, co vlastně činí. To vidí a prožívá v plném rozsahu jedině Bůh a na Kalvárii se s touto skutečností střetává v rozhodujícím souboji. Zde se rodí největší naděje lidstva. Ve chvíli, kdy zlo triumfuje, sklízí svou největší porážku, a právě tehdy, kdy je Bůh poražen, dobývá největší vítězství.

Aby naplnil svou neodolatelnou touhu prožívat své výkupné utrpení a smrt ve zcela osobním a důvěrném spojení s jedním každým z těch, které tím zachraňuje, spojil nerozlučně svou krvavou smrt s nekrvavým darem Eucharistie. Ani o Ježíše v Eucharistii se nedělíme, ale dává se každému celý a s každým chce být ve zcela osobním důvěrném styku. Protože to nejsme sami schopni pochopit

a docenit, snaží se nám Ježíš tuto skutečnost objasnit a přiblížit prostřednictvím svých vyvolených duší. Rozvádí v těchto důvěrných sděleních to, co je pouze naznačeno v evangeliu. Vysvětluje znovu a znovu, že se ztotožňuje se mnou, abych já se ztotožnil s ním, hledá přímo toužebně ty, u kterých by si mohl učinit příbytek. U některých duší jde toto ztotožnění tak daleko, že s ním prožívají duševně, ba i fyzicky jeho umučení. Dějiny spirituality znají na 300 případů vnitřní stigmatizace a bezmála 100 nositelů zevních ran Spasitele. Nejsou to fenomény dávného středověku, ale i případy naprosto současné. Stigmata žijí mezi námi nikoliv jako ideál, o který mají všichni usilovat, ale jako živá připomínka, že máme brát vážně svou povinnost usilovat o podobnost s Ježíšem, a to s Ježíšem ukřižovaným, neboť po vyhnání z ráje a opětném vykoupení je to vtělený a ukřižovaný Ježíš, kdo nám ukazuje konkrétně obraz, ke kterému jsme byli stvořeni a především skrze který jsme byli vykoupeni.

Svět, který se na jedné straně vyznačuje tak četným násilím, krveprolitím, dívá se s takovým depektem nejen na bolest, nemoc, slabost, ale i na obět a sebezapření. Snad i to je jeden z důvodů, proč nesnáší pohled na zakrváceného Muže, přibitého na dřevo, právě toho Muže, který z bolesti jakožto trestu učinil bolest spásy a vykoupení. Je v zájmu světa, aby se křesťané plně postavili za Ukřižovaného, tak jak se za něho dnes staví prvý mezi křesťany, který s pokorou a trpělivostí přijímá své utrpení a hlásá z nemocničního lůžka věrnost svému Pánu.

Svatý týden nabízí každý rok příležitost obnovit a oživit vědomí bezprostřednosti a blízkosti toho, který myslí na mne ve večeradle, v Getsemanech, ve vězení, na pranýři, cestou na Golgotu i na kříži mezi nebem a zemí, a proměnit v trvalý způsob soužití s Pánem, který v bolesti i ve slávě chce žít se mnou a ve mně, jako bych byl pro něho jediný na světě. *-red-*

v Getsemanech. Jen evangelista Lukáš hovoří o krvavém potu, který vystupuje z Ježíšova těla a který svědčí o nevýslovném utrpení. Vykupitelova duše je tváří v tvář hříchům zcela zdrvena. V tomto okamžiku vystupuje Krev jako znamení vykoupění a jako nadpřirozená posila pro slábnoucí srdce, kterému hrozí, že pod tíhou strachu podlehne pokušení nevyhnutelné vzpoury.

Je však třeba nastoupit tak nevýslovné spásné jednání. Sv. Magdaléna de Pazzi zvolala: „Kéž bych mohla zachytit alespoň několik kapek krve, jejichž tolik drahocenných perel padá na zem! Kéž by bylo moje srdce tou zemí, která je pije! Jak by bylo bohaté!“

Brzy nato začíná mučení. Po nespravedlivém procesu nastupuje bičování. Pod ranami důtek je roztrháno tělo množstvím ran, ze kterých bohatě prýští Krev. Tato strašná podívaná musí nás hříšníky zaplavit studem.

Kristus skutečně nese břemeno našich hříchů, skvrny naší nečistoty. Očistná Krev teče, aby je obmyla. Pohleďte na Božího Beránka, který bere na sebe hříchy světa. Každá nová rána je bohatě zaplavena Krví, pramenem našeho posvěcení.

Rozjímání o Krví zalitém Kristu by v nás mělo probudit úkon víry. Měli bychom s láskou rozjímat podobně jako Gemma Galgani: „Viděla jsem před sebou Ježíše (...), všude z něho vytékala krev..., byl celý pokrytý ranami. Tu jsem slyšela slova: »Pohleď, kolik ran jsem ob-

držel kvůli tvým hříchům. Kolik krve jsem musel prolít, abych zachránil tvou duši!«“

Tak bohatě prolitá Krev k nám volá

Dříve než Ježíš vystoupí na horu Kalvárii, bere na sebe potupu trnové koruny. Jeho drahocenná Krev prýští opět z jeho svaté hlavy. Teče potoky přes svatou tvář. Nyní si musí být každý vědom, že Vykupitel se stává skrze svou Krev pánem nad rozumem a duševními postoji.

Lidská pýcha se ve skutečnosti střetá s touto pokornou tváří, ze které září svatá Krev jako světlo milosti. Marie Magdaléna de Pazzi volá: „Kdo by nechtěl pokleknout, aby přijal na sebe nejdražší Krev!“

To je to, co od nás Bůh očekává – abychom přijali nejdražší Krev.

Ve své moudrosti dopustil, že jeho jediný Syn podstupuje muka a přehojně prolévá svou Krev za spásu našich duší. Nyní si přeje, abychom tento jedinečný dar přijali ke svému prospěchu, protože Krev tohoto neposkvrněného Beránka má nekonečnou cenu. Jediná kapka by stačila, aby spasila celý svět, ujišťuje nás sv. Tomáš v hymnu „Klaním se ti vroucně“. Ježíš ji však prolil zcela všechnu, pro každého hříšníka na celém světě.

Je nejvyšší čas, abychom čerpali z tohoto pramene, který jediný je schopný tryskat do života věčného.

*Z Mater nostra 284 /1993
přeložil -lš-*

SKUTEČNÝ PARADOX

Zatímco němečtí politikové hodinu diskutují o tom, jak je nutné vybudovat kanály pro žáby, aby nehynuly na silnicích, přijde v potratových střediscích o život patnáct nenarozených dětí. Politická strany zelených roní krokodýlí slzy nad „nešťastnými ženami“, kterým katolická církev upírá právo na potrat, ale žab je jí více líto než nesčetných lidských životů. Přitom obránci práva na život jsou stavěni na pranýř jako „omezení“. Podle statistiky OSN představují potraty ročně 50 milionů obětí, skutečnost je však podstatně vyšší. Jen v Německu to činí 350 dětí denně. Za hodinu je to jedna třída mateřské školky.

Kath-net

AŽ POVÝŠÍTE SYNA ČLOVĚKA, POZNÁTE, ŽE JSEM TO JÁ (Jan 8,28)

Kristus, Vítěz povýšený na kříž, přichází na svět, aby všechny přitáhl k sobě, aby je naučil pravé lásce a vлил jim odvahu a sílu pro uskutečňování ctností.

Až povýšíte syna člověka, tehdy poznáte, že jsem to já.⁽⁶⁵⁾

Je to pravda, že nejlepší místo, kde mě poznáváš, je kříž, na kterém jsem přibitý?

Je to pravda, že když jsi mě spatřil právě tam, nemohl jsi pochybovat o mé lásce?

Je pravda, že Ukřížovaný je útechou tvého života a patřit na něho ti dává sílu, důvěru, lítost a čistotu?

To všechno jsem věděl, proto abych se ti dal poznat, objal jsem pokoření, muka a bolesti, aby hlas mé Krve se ozýval v tobě a dal ti poznat mou lásku.

Zbrání Kříže jsem zvítězil nad světem; je to to jediné, co zajišťuje triumf a vítězství. Miluj tuto svatou zbraň, vděčně ji líbej, protože je pečeti mých vyvolených a podle ní rozpoznám své v posledním den. Kříž je poklad, který ti dá zasloužit si nebe.

UMUČENÍ KRISTA OPĚT V KINECH

V 700 amerických kinech se v letošní postní době opět promítal Gibsonův film Umučení Krista. Verze filmu je kratší asi o 7 minut. Byly totiž vypuštěny obzvláště drastické scény, aby film mohl být přístupný bez omezení věku.

Mel Gibson nyní připravuje film o třetím fatimském tajemství. Jako podklad pro scénář získal práva na román Briana Dullaghana „Stealing from Angels“. Gibson se v roce 2004 osobně setkal se sestrou Lucií.

Kath-net

JÁ JSEM (12)

Nediv se, jestliže je ctnost tvrdá, pomysli pouze, že moje jho je sladké a břímě lehké.⁽⁶⁶⁾

Neboj se: chceš-li mě poznat a následovat, vezmi svůj kříž⁽⁶⁷⁾, protože v oběti je život svatých, a já chci, abys jím byl.

Třeše se snad před cestou na Kalvárii? Já zůstanu s tebou v souzení, a kdo je spojen se mnou, pro toho nic není tvrdé, nýbrž snadné a příjemné.

Přemoz sám sebe. Já budu tvoje síla; myslí na to, že jen ten, kdo bojuje, dosáhne odměny, protože nemůže být triumfu bez boje ani ctnosti bez oběti.

Nebeské království trpí násilím⁽⁶⁸⁾, míra tvé lásky bude míra tvých obětí, protože to ony ukazují lásku, nikoliv slova.

Dal jsem ti příklad: pozoruj mě na Kalvárii a poznej nesmírnost mé lásky. Neodmítl jsem žádnou bolest a velkodušně jsem dal za tebe svou Krev a svůj Život, dal jsem se přibít na tvrdé dřevo a myslel jsem přitom na tebe, že až mě uvidíš, jak dále pokračuji ve svém životě na oltářích, nebudeš pochybovat, že jsem to Já.

Synu, dej mi své srdce⁽⁶⁹⁾, protože jsem si ho dobyl svými bolestmi. Odmítneš? Ne, protože mě miluješ a jsem to Já.

Nikdo mě není hoden, ale láska překonává vzdálenosti.

Děkuvzdání

Ježíši, Ty jsi slíbil, že až budeš pozdvižen od země, přitáhneš všechny k sobě⁽⁷⁰⁾.

Abych Tě poznal, ukřížoval jsem Tě. Abys mi odpustil, ote-

viráš své srdce a Krví a vodou mě obmýváš a očisťuješ.

Jak Tě nepoznat na kříži, můj Ježíši, když Ty jsi jediný, kdo mě tak miluje? Celá moje bytost je v dojetí, když Tě vidí, že umíráš pro mě více silou lásky než silou bolesti.

Ježíši, můj Vykupiteli, klaním se Ti. Slibuji Ti, že vystoupím na jakoukoliv Kalvárii, jen když budeš se mnou.

Žij ve mně a vezmi si do vlastnictví všechny mé schopnosti, všechny mé city, mou krev, mé smysly, všechno to, co jsem, abys mi mohl říci: *Ty mě miluješ a já budu milovat tebe a můj Otec tě bude milovat a přijdeme a učiníme si u tebe přibýtek.*⁽⁷¹⁾

Maria, která jsi byla u paty Kříže ukřížovaná se svým božským Synem, vyžádej mi milost, abych nesestupoval z výšky mých křížů, aby mě na nich mohl Ježíš poznat. Amen.

Myšlenky pro život

Když nás Ježíš křížuje spolu se sebou, je to proto, aby nás přetvořil v sebe skrze lásku.

Navzdory nesmírnosti svých bolestí Ježíš ukázal na Kříži jen sladkost, dobrotu, odevzdanost a mírnost.

Budeme praktikovat tyto ctnosti až do smrti, protože ve vytrvalosti je hrdinství.

Předsevzetí

Abych mohl každý den obejmout kříž, budu si vědom, že je to vůle mého milovaného Otce, které chci vyhovět ve spojení s Ježíšem.

■ Pane, dnes Ti obětuji mnoho úkonů umrtvování, aby se rozšířilo království Křížě, aby Tě všichni uznali a milovali Tvou Církev.

■ Ukřížovaný Ježíši, přitáhni k sobě rodiny, aby se staly kvasem lásky ve světě.

⁽⁶⁵⁾ Jan 8,28

⁽⁶⁶⁾ Mt 11,30

⁽⁶⁷⁾ Mk 8,34;

Lk 9,23

⁽⁶⁸⁾ Mt 11,12

⁽⁶⁹⁾ srov. Př 23,26

⁽⁷⁰⁾ srov. Jan 12,32

⁽⁷¹⁾ srov. Jan 14,23

MISIONÁŘI ZTOTOŽNĚNÍ S KŘIŽÁKY

Turecký úřad pro náboženství vypracoval „kázání“, které se mělo 11. března předčítat v mešitách. Reaguje tak na požadavky EU po náboženské svobodě v Turecku.

Kázání připomíná historické křížové výpravy a zdůrazňuje, že stejné síly se dnes pokoušejí zpřetrhat pouta národa k islámu, protože v něm vidí překážku pro svou nadvládu. Dobře organizované síly využívají drobné etnické rozdíly a hospodářské a politické obtíže, aby „ulovily naše děti“. Těmto pokusům padnou prý za oběť ti, kdo nemají dostatečné náboženské vzdělání. Úřady vyzývají muslimy, aby hájili islám.

CHUDOBA DĚTÍ

Ve studii UNICEF bylo provedeno srovnání 24 nejvyspělejších průmyslových států. V Německu stoupla chudoba dětí od roku 1990 výrazněji než v jiných zemích. Každé desáté dítě, tedy 1,5 milionu nezletilých, žije v chudobě, tzn. jejich rodiny mají méně než polovinu průměrného příjmu. Postiženy jsou hlavně děti přistěhovalců a děti v neúplných rodinách. Mezi zeměmi jsou velké rozdíly v tom, jak těmto dětem pomáhají. USA nebo Itálie s velkou chudobou dětí věnují na jejich podporu 5 % HND, skandinávské země 10 %. (KNA)

BOŽSKÝ SLUHA A KOSMICKÝ TERAPEUT

Velká část americké mládeže je sice zbožná, ale jejich víra stojí na hliněných nohách. Jsou dosti vzdáleni od podstaty křesťanské nauky. Věří v Boha, který od nich téměř nic nežadá, ale musí řešit všechny jejich problémy, aby se cítili dobře. Vidí Boha jako kombinaci božského sluhu a kosmického terapeuta. Výzkum byl prováděn po dobu čtyř let. 133 vědců provádělo telefonické rozhovory s mladými lidmi. Výsledky budou publikovány knižně. *Kath-net*

Výzvy fatimského poselství (1)

Předkládáme čtenářům jako novou četbu na pokračování dílo „Výzvy fatimského poselství“, které napsala sestra Lucie. Tato nedávno zesnulá karmelitánka byla, jak je známo, spolu se svým bratrancem Františkem a sestřenicí Hyacintou (prohlášenými v roce 2000 za blahoslavené), tou omilostněnou duší, které se v portugalské Fatimě v roce 1917 zjevila a předala určité poselství světu samotná Panna Maria. Kniha sestry Lucie je pak výkladem tohoto mariánského poselství, uvedeným vzpomínkami na rodinné prostředí, v němž vyrůstala. Není potřeba příliš zdůrazňovat, jaký význam má výklad fatimského zjevení, jež tak výrazně ovlivnilo dějiny Církve a světa v uplynulém století, z pera té, která byl jeho přímou a první příjemkyní.

Úvod

Obracím se na ty, kdo mají víru, i na ty, kdo nemají štěstí mít tento Boží dar, protože všichni jsme poutníky, kteří vědomě či nevědomě putujeme do věčnosti.

Nesčetné jsou dopisy, které jste mi poslali s mnoha otázkami a prosbami. Chtěla bych odpovědět na každý zvlášť, ale poněvadž je to pro mě nemožné, odpovídám všem obecně „Výzvami fatimského poselství“, které mi Bůh pro všechny svěřil. Činím tak, protože jsem si jistá, že je to vůle Boží, rozeznaná příslušnou autoritou, a přináším za všechny oběť, kterou ode mě tato práce vyžaduje.

Není to výklad poselství; ten náleží Boží Církvi. Není to historický popis zjevení, protože ten už znáte; mnozí spisovatelé jej vyprávěli lépe, než bych to já kdy vůbec dokázala, a je rozset v mnoha knihách po celém světě. To, co vám řeknu, je pouze odpověď na pochybnosti a otázky, s kterými jste se na mě obrátili, a jejich vyjasnění.

Prosím vás, abyste nehleděli na toto sdělení jako na něco, co přichází ode mě samé, ale buďte pro vás ozvěnou Božího hlasu,

abychom tak všichni, vedeni dobrou vůlí, usilovali o věrné sledování cesty, kterou nám vyznačil. Již jen proto, že to bylo z lásky, proč se Bůh na nás obrátil s touto naléhavou výzvou svého milosrdenství s úmyslem, aby nám pomáhal na cestě naší věčné spásy.

„Já jsem cesta, pravda a život“ (Jan 14,6), řekl Pán svým apoštolům a také nám. Ten, kdo následuje cestu Pravdy, kterou je Boží slovo, následuje Ježíše Krista a má v sobě pramen života. Je to stále on, který nám říká: „Co dává život, je duch, tělo nic neznamená“ (Jan 6,63). Je to proto pohled upřený na tuto cestu Pravdy, s kterým se budu snažit vysvětlit vám poselství tak, jak mi ho Bůh svěřil a jak mi dal pochopit jeho význam vzhledem k duším, na něž se obrací.

Proto vás prosím, abyste se nezaměřovali na ubohost a nevědomost nástroje, kterým si Bůh slouží, poněvadž on má ve zvyku vyvolit si ubohé a neúčinné nástroje, aby uskutečnil dílo své moci, vědění a moudrosti. To bude také důkaz, který vám dá o tom, že dílo je jeho, a ne moje.

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán Filip OP

Poselství Královny míru

Drahé děti!

V tomto milostiplném čase vás znovu vyzývám k modlitbě. Modlete se, děti, za jednotu křesťanů, aby všichni byli jedno srdce. Jednota bude skutečně mezi vámi, nakolik se vy budete modlit a odpouštět. Nezapomeňte: láska zvítězí jenom tehdy, když se modlíte a vaše srdce se otevře. Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu.

Medžugorje, 25. 1. 2005

Drahé děti!

Dnes vás volám, abyste byly moje vztažené ruce v tomto světě, který Boha dává na poslední místo. Vy, děti, dávejte Boha na první místo ve svém životě. Bůh vám požehná a dá vám sílu, abyste svédčily o Bohu lásky a míru. Já jsem s vámi a přimlouvám se za vás všechny. Děti, nezapomeňte, že vás miluji něžnou láskou. Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu.

Medžugorje, 25. 2. 2005

Z komentáře bratra Efraima:

Mariiny ruce jsou pohazením Otce, který se hluboce sklání, aby se dotkl svého dítěte. Sirotci tráví svůj život v hledání svého původu, a to ne bez úzkosti. Jak můžeme vydržet pohled na tento svět, který odstavil Boha tak daleko na poslední místo a vzniklou prázdnotou vyplňuje tolikerým zoufalstvím?

Položme si v této postní době otázku, zda jsme natolik nadchnuti Bohem, že On je skutečně středem našich srdcí, takže bližní je nám tak blízko, že i nechtě je nucen ochutnat tu lásku a ten mír, po nichž Maria tak neúnavně volá na zemi. Proseme o milost zrcadlit Otce, Stvořitele a Spasitele, jeho dobrotu, tento nádherný plod, který oblumuje i ty nejvzpornější.

„Když mě budeš hledat celým svým srdcem, neomylně mě najdeš, říká Pán, tvůj Bůh.“ (srov. Dt 4,29)

Bratr Efraim k poselství Královny míru 25. 2. 2005

ZEMŘEL DON GIUSSANI

Významný italský kněz, autor řady knih přibližujících potřebu víry mladým lidem, zakladatel hnutí Comunione e liberazione, Don Luigi Giussani zemřel v Miláně 22. února. Pohřbu v Itálii a na celém světě velice populárního kněze o dva dny později se zúčastnilo 20 tisíc věřících, kteří zcela zaplnili náměstí před milánským Dómem. V prvních řadách byli také italský premiér Silvio Berlusconi, předseda Senátu Marcello Pera, předseda Sněmovny Pier Ferdinando Casini a další osobnosti. Zvláštním vyslancem Svatého otce byl kardinál Josef Ratzinger, který pohřební mši celebroid společně s milánským kardinálem Dionigem Tettamanzim. „Don Giussani hledal krásu, a tak našel Krista. Pomohl zlepšit svět,“ řekl při homilii kardinál Ratzinger.

Papež Jan Pavel II. ho v zasláném poselství nazval „učitelem humanity a obráncem náboženské potřeby vepsané do srdce lidské bytosti.“

Don Giussani se narodil v roce 1922 poblíž Milána, zpočátku vyučoval v diecézním semináři, později na středních školách a na Katolické univerzitě v Miláně. Z potřeby přiblížit křesťanství mladým lidem a studentům vzniká od počátku 60. let hnutí Comunione e liberazione, které získá organizační jednotky v 64 zemích světa. Kromě sociální a charitativní práce se hnutí zaměřuje také na vydávání náboženských publikací. K neznámějším knihám Dona Giussaniho patří „Chrám a čas“ nebo „Náboženský smysl“, který byl přeložen i do češtiny.

Podle Corriere della Sera

-pc-

Lékárna sv. Josefa v Českém Těšíně hledá do trvalého pracovního poměru věřícího magistra nebo magistru, kteří svými postoji podporují život ve shodě s encyklikou Humane vitae. Byt k dispozici.
Kontakt: LÉKÁRNA SV. JOSEFA s. r. o., Jablunkovská 1916/76a, 737 01 Český Těšín, tel.: 558 741 923, tel./fax.: 558 740 357, mobil: 603 731 644.

Lipový kříž - Společnost pro kulturní identitu ve spolupráci s pražskou pobočkou Unie křesťanských pedagogů Vás zve na přednášku **Mgr. Petra Bahníka „Smysl národní identity“**, která se bude konat **v úterý 5. dubna 2005 v 18 hod.** v kavárně Křesťanského domova mládeže u sv. Ludmily, Francouzská 1, Praha 2. V rámci tohoto filosoficko-teologického cyklu budou další přednášky vždy první úterý v měsíci tamtéž.

Pochod pro život se bude vzhledem k velikonočním svátkům letos konat **2. dubna 2005**, v sobotu ve Velikonočním oktávu. Pochod pro život začne ve 13 hodin programem na Staroměstském náměstí (tedy o hodinu dříve než v minulých letech). Poté se účastníci odeberou v průvodu na Václavské náměstí, kde bude Pochod pro život zakončen zpěvem Svatováclavského chorálu. Bližší informace: Hnutí Pro život ČR, e-mail: info@prolife.cz nebo tel.: 603 976 231.

PĚŠÍ POUŤ Z PRAHY DO JENÍKOVA 18.-21. 5. 2005

„Můj duch jása v Bohu mém Spasiteli“ (Lk 1,47)

Fatym Vranov nad Dyjí a poutní bratrstvo Vás srdečně zvou na pouť na místo, které je spojeno s mimořádnou mariánskou úctou. **Začátek je ve středu 18. 5. 2005 v 19 hod. u chrámu sv. Víta v Praze**, úvodní mariánská pobožnost, putování do Strahovského kláštera, kde bude nocleh. ● **Čtvrtek 19. 5.:** zahájení v 7 hod. u hrobu sv. Norberta na Strahově, pak pěší putování, nocleh v obci Nelahozeves (cca 30 km) ● **Pátek 20. 5.:** odchod v 7 hod., nocleh v obci Li-bochovice (cca 30 km) ● **Sobota 21. 5.:** odchod v 7 hod., nocleh v obci Kostomlaty (cca 30 km) ● **Neděle 21.5.:** odchod v 7.30 hod., v cca 11 hod. poutní mše svatá v Jeníkově, oběd + zakončení.
Dopravu zpět si zajišťuje každý sám (vlakové nádraží cca 2 km, autobusové nádraží Teplice cca 4 km od Jeníkova). V případě většího počtu poutníků bude zajištěn společný návrat do Prahy autobusy.

S sebou: ruzenec, spacák, karimatku, pláštěnku, jídlo na 4 dny (po cestě je možno dokoupit). Zápisné na převoz zavazadel a nocleh: 100 Kč.

Ubytování je vždy pod střechem na vlastní karimatce ve svém spacáku. Duchovní program během pouti je zajištěn. Zavazadla poveze doprovodné vozidlo. Je možno se kdekoli připojit k pouti. Zvláště vhodným místem je obec Nelahozeves, kde je vlakové nádraží. Přihlásit se můžete na farní úřadě Vranov nad Dyjí osobně nebo na tel. 515 296 384 nebo na e-mail: vranov@fatym.com.

Zpěvem a modlitbou budou zbožní věřící doprovázet Krista **Římovskými pašijemi o Květné neděli 20. března 2005.** Ve 13 hodin v poutním areálu pod lipami u misijního kříže v Duchu a v Pravdě vyjdeme na křížovou cestu, po níž krácel náš Pán pro naši spásu od Večeřadla, kde se rozloučil se svou Matkou. Římovské pašije o 25 zastaveních jsou jedinou kopií Jeruzalémských pašijí, které už staletí neexistují. Na 6,5 km křížovou cestu doporučujeme obutí do nepohody. Kontaktní adresa: Farní úřad Římov, č. 10; tel. 387 987 244.

P. Tomáš Koňářik O.Cr.

Bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Staré Brno, Mendlovo náměstí SVATÝ TÝDEN A VELIKONOCE V BAZILICE NA STARÉM BRNĚ:

● 20. 3. - **Květná neděle** - mše sv. v 7.30, 9.00, 11.00 a 17 hod. ● 24. 3. - **Zelený čtvrtek** - mše sv. v 17.00 hod. ● 25. 3. - **Velký pátek** - křížová cesta v 15.00 hod., velkopáteční obřady v 17.00 hod. - zpívá APS Moravan ● 26. 3. - **Velikonoční vigílie** v 19.00 hod. ● 27. 3. - **Slavnost Zmrtvýchvstání Páně** - mše sv. v 7.30, 9.00, 11.00 a 18.30 hod. V 9.00 pontifikální mše sv., oslavuje opat Lukáš Evžen Martinec OSA, homilii pronese MUDr. Max Kašparů. ● 28. 3. - **Velikonoční pondělí** - mše sv. v 7.30, 9.00 a 11.00 hod.
Upozornění: od neděle 27. 3. (včetně) budou v bazilice začínat všechny večerní bohoslužby v 18.30 hod.

V Obecním vlastivědném muzeu ve **Švábenicích u Vyskova** je otevřena každou **neděli od 20. března do 19. června 2005** velká cestopisná výstava s názvem: **Putování po Svaté zemi - zemi Ježíšově.** Otevřeno je vždy od 14 do 17 hodin. Vstupné dobrovolné. Všichni jste srdečně zváni.

Liturgická čtení

Neděle 20. 3. - Květná neděle

1. čt.: Iz 50,4-7
Ž 22(21),8-9.17-18a.19-20.23-24
Odp.: 2a (Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?)
2. čt.: Flp 2,6-11
Ev.: Mt 26,14-27,66

Pondělí 21. 3. - Pondělí Svatého týdne

1. čt.: Iz 42,1-7
Ž 27(26),1.2.3.13-14
Odp.: 1a (Hospodin je mé světlo a má spása.)
Ev.: Jan 12,1-11

Úterý 22. 3. - Úterý Svatého týdne

1. čt.: Iz 49,1-6
Ž 71(70),1-2.3-4a.5-6ab.15+17
Odp.: 15a (Má ústa budou vyprávět o tvé spravedlnosti.)
Ev.: Jan 13,21-33.36-38

Středa 23. 3. - Středa Svatého týdne

1. čt.: Iz 50,4-9a
Ž 69(68),8-10.21bcd-22.31+33-34
Odp.: 14c.b (Vyslyš mě ve své veliké lásce, Pane, v čas milosti.)
Ev.: Mt 26,14-25

Čtvrtek 24. 3. - Zelený čtvrtek

1. čt.: Ex 12,1-8.11-14
Ž 116(115),12-13.15+16bc.17-18
Odp.: srov. 1 Kor 10,16 (Kalich požehnaní je společenským krve Kristovy.)
2. čt.: 1 Kor 11,23-26
Ev.: Jan 13,1-15

Pátek 25. 3. - Velký pátek

1. čt.: Iz 52,13-53,12
Ž 31(30),2+6.12-13.15-16.17+25
Odp.: Lk 23,46 (Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha.)
2. čt.: Žid 4,14-16; 5,7-9
Ev.: Jan 18,1-19,42

Sobota 26. 3. - Bílá sobota

1. čt.: Gn 1,1-2,2
Ž 104(103),1-2a.5-6.10+12.13-14b.24+35c
Odp.: srov. 30 (Sešli svého ducha, Hospodine, a obnov tvář země.)
nebo Ž 33(32),4-5.6-7.12-13.20+22
Odp.: 5b (Země je plná Hospodinovy milosti.)
2. čt.: Gn 22,1-18
Ž 16(15),5+8.9-10.11
Odp.: 1 (Ochraň mě, Bože, neboť se utíkám k tobě.)
3. čt.: Ex 14,15-15,1
Ex 15,1-2.3-4.5-6.17-18
Odp.: 1a (Chci zpívat Hospodinu, neboť je velmi vznešený.)
4. čt.: Iz 54,5-14
Ž 30(29),2+4.5-6.11+12a+13b
Odp.: 2a (Chci tě oslavovat, Hospodine, neboť jsi mě vysvobodil.)
5. čt.: Iz 55,1-11
Iz 12,2-3.4bcd.5-6
Odp.: 3 (S radostí budete vážit vodu z pramenů spásy.)
6. čt.: Bar 3,9-15.32-4,4
Ž 19(18),8.9.10.11
Odp.: Jan 6,68b (Pane, ty máš slova věčného života.)
7. čt.: Ez 36,16-17a.18-28
Ž 42(41),3.5bcd; 43(42),3.4
Odp.: Ž 42(41),2 (Jako laň prahne po vodách bystrin, tak prahne má duše po tobě, Bože!)
nebo, uděluje-li se křest: Iz 12,2-3.4bcd.5-6
Odp.: 3 (S radostí budete vážit vodu z pramenů spásy.)
anebo Ž 51(50),12-13.14-15.18-19
Odp.: 12a (Stvoř mi čisté srdce, Bože!)
Epistola: Řim 6,3-11
Ž 118(117),1-2.16ab+17.22-23
Odp.: Aleluja, aleluja, aleluja.
Ev.: Mt 28,1-10

Breviář pro laiky

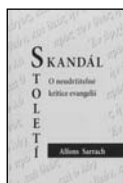
Uvedení do první modlitby dne:	NE 20. 3.	PO 21. 3.	ÚT 22. 3.	ST 23. 3.	ČT 24. 3.	PÁ 25. 3.	SO 26. 3.
Antifona	413	413	413	413	413	441	457
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	413	413	413	413	413	441	457
Antifony	417	422	426	431	435	442	458
Žalmy	921	936	950	965	981	442	458
Kr. čtení a zpěv	418	422	427	431	435	445	460
Antifona k Zach. kantiku	418	423	427	431	435	446	460
Prosby	418	423	427	431	435	446	460
Záv. modlitba	419	423	428	432	436	446	461
Modlitba během dne:							
Hymnus	414	414	414	414	414	447	461
Antifony	415	415	415	415	415	448	462
Žalmy	926	940	955	971	987	448	462
Krátké čtení	419	424	428	432	436	451	465
Záv. modlitba	419	423	428	432	436	446	461
Nešpory:							
SO							
Hymnus	412	412	412	412	412	438	466
Antifony	416	420	425	429	433	439	466
Žalmy	916	930	945	960	976	992	466
Kr. čtení a zpěv	416	420	425	429	433	439	468
Ant. ke kant. P. M.	416	421	425	430	434	439	469
Prosby	417	421	426	430	434	439	469
Záv. modlitba	419	419	423	428	432	440	474
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	440	1242

NOVINKY

SKANDÁL STOLETÍ
(O neudržitelné kritice evangelií)
Alfons Sarrach

Autor podhaluje tajemství exegeze a kritiky evangelií. Dospěl k závěru, že současný stav kritiky evangelií je neudržitelný, neboť je strnulý. Vychází přitom z mnohaletého studia biblických komentářů v různých jazycích a z dlouhodobého zájmu o biblickou archeologii. Pomocníkem mu bylo také pětileté studium exegeze a setkání s předními světovými zástupci biblistiky. Svou studii však nemíří do odborného světa, ale jeho primárním cílem je oslovit co nejširší veřejnost.

Matice cyrilometodějská s. r. o., brož., A5, 104 stran, 97 Kč

DESATERO A OTČENÁŠ,
JAK JE NEZNÁME
Blanka Kudláčková - Ladislav Lencz

Metodická pomůcka určená zvláště katechetům a animátorům, která je koncipována pro děti staršího školního věku. Obě témata jsou základními pilíři duchovního života každého křesťana. Proto je tato příručka velmi žádoucím materiálem, který vede k hlubšímu pochopení podstaty a praktického významu Desatera a modlitby Páně. Ze slovenštiny přeložila a text upravila Mgr. Ing. Ludmila Trochtová. Vyšlo s církevním schválením.

Matice cyrilometodějská s. r. o., brož., A5, 96 stran, 80 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

MYSTIKA A PROROCTVÍ (Dominikánská tradice)
Richard Woods OP

Bohaté a různorodé dědictví dominikánské spirituality je v této knize vykresleno na životech a učení jejich vynikajících zástupců – na pozitivní cestě Tomáše Akvinského, negativní cestě Mistra Eckharta a mysticko-prorocké cestě Kateřiny Sienské.

Karmelitánské nakladatelství, brož., zúž. A5, 184 stran, 179 Kč

PRAMEN ŽIVOTA
Max Thurian - Leonardo Sapienza (ed.)

Myšlenky o eucharistii, vybrané ze spisu M. Thuriana „Eucharistie, památka Páně, oběť dikůvzdání a přímlyv“.

Karmelitánské nakladatelství, brož., A6, 40 stran, 39 Kč

DŮVĚRA V BOŽÍ PLÁN
Patricia L. Marksová

Sedmidenní duchovní cvičení s Editou Steinou, které čtenáře zavede až k zásadním životním otázkám. Spolu s touto velkou mystičkou se tak snaží rozpoznat Boží vůli ve vlastním životě, nalézt správný postoj k druhým a pochopit, co obnáší skutečné sebedarování.

Paulínky, brož., zúž. A5, 88 stran, 99 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzercce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1